

PORGAZEEN 63

TO ZAS VYPAD
PROUD?

JO...

Drazí čtenáři, dnes je sobota 14. listopadu, den po útocih v Paříži, tento text je určený pro den vzdálený více než měsíc, a tak se situace mohla naprosto změnit. To mi ale nezabraňuje ve vyjádření soustrasti s rodinami a blízkými všech obětí v Paříži. Avšak čeho se já osobně momentálně bojím snad ještě více než teroristů, je dopad, který toto bude mít na českou společnost. Češi nejsou známí svojí tolerancí a altruismem, a proto, jako hluboce se stydící Čech, cítím povinnost pomoci alespoň finančně. Z tohoto důvodu půjde 15 korun z charitativní výtisku na Organizaci pro pomoc uprchlíkům (www.opu.cz). Migrační krize je zkouška lidskosti dnešních Evropanů a z celého srdce doufám, že obstojíme.

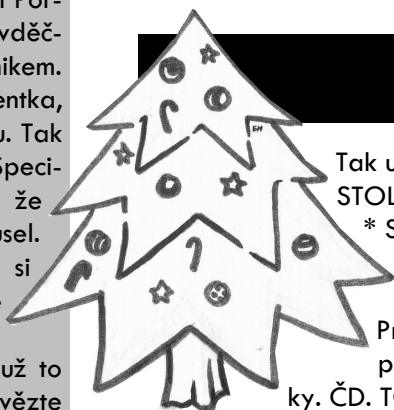
Ted' k trochu radostnějšímu tématu. Držíte v ruce šedesátý třetí Porgazeen a já jsem nepopsatelně vděčná všem, který stáli za jeho vznikem. Kdybych nebyla chudá studentka, koupila bych vám všem čokoládu. Tak máte aspoň imaginární Milku. Speciální dík Mirkovi Crhovi za to, že pomáhá, i když by vůbec nemusel. A vám, čtenáři, děkuju že jste si náš časopis koupili. Přispíváte tím na přežití jakési porgánské kreativity a Ducha PORGu, ať už to je cokoliv. Smějte se perlám, dovězte se něco nového o mistrovství světa ve stepu, začněte se dívat na nový seriál a nebo se seznamte s naším novým francouzštinářem. Příjemné čtení a krásné, radostné a klidné Vánoce,

vaše Františka

VUNu * Kuřáci vědí, kam patří. Popelnice pro vás * <3 Světla na fotobuňku mezi baráky * Počmárané dveře pro M. A. Závídíme * Pojízdná párty SEPTIMY, časopise. * Video projekt * B15ar * bisár. BISÁR. B I S Á R. **B I S Á R!!!** nová míza Ducha PORGu * Mílo a Mílo, jsme si dost jistí, že to nebyl salát. * p.p. P. T. giveaway: dorty, nuly, kafe, porozumění. 10 z 10ti M. A. a P. V. doporučují. * Neřeším, jestli jsem holka nebo kluk, jsem prostě Jára! * Sekundánky pařej po večerce s terciánkami. Way to go, darlings! * Matky vs. Vedení * T. H. a J. T. roční výročí s neprakticky velkou rúží, která byla fakt fakt krásná a hodila se T. k šatům. Furt kjūt ej ef. * V. H. + T. S. (exporg) a jejich milující urážky. * A. H. a Albert z busu. Nebo z romkom? * T. E. + Jenda. Pořád nám ho neukázala * A. N. + P. K. (ten malej rytíř) * J. J. + Matilda * J. K. + R. S. * A. L. + Lenka z Krumlova * J. U. ?!užalesakraněco? M. S. * A. Ch. + Šrekel * J. Š. + A. Z. * J. D. + E. R jsou intenzivní * M. A. + P. V. * N. D. + P. V. * K.K. + J. Ch. dva roky a pořád to drží * M. S. + Zajda (nebo jako doufáme, že jo, rande v Londýně soukromým tryskáčem, co víc chceš?) * L. S. + J. Č. R. (netuším, jak mám psát tyhle iniciály, prostě se nic nezměnilo, ok?) * K. P. se svým přítelem si udělali výlet do Německa za U2, závidíme. * V sekundě to jiskří, M.R. + Š.S., zatím ovšem neoficiálně... * J. V. balí P. K.; Š. L. A. Ž.; J. S. A. J. a L. S. E. V. * P. K. ? M. L. H * M. B. prý nějaká H z Vídně, ale to je daleko. *

Sixteen and Looking for a Job... 3
 Silentium! aneb Latina v kvartě... 3
 AnnabergLife... 4
 Osm let, a co teď?... 5-6
 Uprchlíci na PORGu... 7
 U Kříže je kříž... 7
 Mýty o skautských táborech... 8
 Jak chutnají německé jahody v čokoládě... 8-10
 Sportgazeen... 11
 TY-JÁ-TR... 11
 Filipika proti telemusům... 12
 2022 Perel... 12-13
 Jak se stát filmovým snobem... 13
 Amík!... 14
 Jak jsem běžel za běženci... 15-17
 Jedna vypečená britská soutěž... 17-18
 27 věcí, které nezjistíte, pokud nežijete na anglickém internátu... 18

Piráti z Prahy... 19
 Proč být pesimistou/optimistou o Vánocích... 19-20
 Štěpánovo seriálové okénko... 20
 Na hřebeny Beskyd nejvyšší přípustnou rychlostí... 21
 English mini-page... 22
 La page française... 23
 Deutsche Seite... 24
 Perly sviní(m)... 25
 Kvíz... 27

Stalo se

Tak už je to zase tady / Deprese a ducha vady * ČTVRT STOLETÍ PORGU a jeho velká rodinná oslava * Říp - RIP * Septima: 2 men down. fňuk. * Loňský maturity dobrý, ted' nás ohromte vy, jinak... * Pytlák Karel * all-week-long J. U. stále čekáme. * BSTVN 2k15! * Prima úspěšně infikována morbus bisaris * pyl si to pamatuje * bude to drncat * Čuvun must go on! ZONky. ČD. TOČ. Nábory. Snažíme se. * Snažte se taky * domácí práce na hřebeni hor na zelenem * Párky a bagety a cukrvata. Kapitalistická mladá krev tu dělá Matějskou * WTF p.p. J. H.? Houseworkaholic za hranou * LPGA still goin' strong. * "Turnaj pět, padesát pět lidí, bejby." * RUNporg je všude. Všude. * Drž hubu kohoute. Na pekáč si lehčí. Lehčí. Seš moje večere. Lejno. Lehni. * Druhá překvapivá párty? Prej vypadáme jako feťáci. Ok * Přijímáme objednávky, S. K. * Evoluční workshop - jak nejhůře utratit 150 Kč * Sekundo, vy popeláři..* Nový p.p. M.O. se hodně snaží nám vykat. * "dám vám to na tu vaši esku nebo co" * Bacha! p.p. D.L. Nezávejte! * Zbraslavice, jou jou! * "Topí vám tady topení?" "Jojo, topí, je skvělý, díky moc za optání." "Tak já vám ho vypnu." * Inspirace tučňáky na hromadě v ČU-VUNu * Kuřáci vědí, kam patří. Popelnice pro vás * <3 Světla na fotobuňku mezi baráky * Počmárané dveře pro M. A. Závídíme * Pojízdná párty SEPTIMY, časopise. * Video projekt * B15ar * bisár. BISÁR. B I S Á R. **B I S Á R!!!** nová míza Ducha PORGu * Mílo a Mílo, jsme si dost jistí, že to nebyl salát. * p.p. P. T. giveaway: dorty, nuly, kafe, porozumění. 10 z 10ti M. A. a P. V. doporučují. * Neřeším, jestli jsem holka nebo kluk, jsem prostě Jára! * Sekundánky pařej po večerce s terciánkami. Way to go, darlings! * Matky vs. Vedení * T. H. a J. T. roční výročí s neprakticky velkou rúží, která byla fakt fakt krásná a hodila se T. k šatům. Furt kjūt ej ef. * V. H. + T. S. (exporg) a jejich milující urážky. * A. H. a Albert z busu. Nebo z romkom? * T. E. + Jenda. Pořád nám ho neukázala * A. N. + P. K. (ten malej rytíř) * J. J. + Matilda * J. K. + R. S. * A. L. + Lenka z Krumlova * J. U. ?!užalesakraněco? M. S. * A. Ch. + Šrekel * J. Š. + A. Z. * J. D. + E. R jsou intenzivní * M. A. + P. V. * N. D. + P. V. * K.K. + J. Ch. dva roky a pořád to drží * M. S. + Zajda (nebo jako doufáme, že jo, rande v Londýně soukromým tryskáčem, co víc chceš?) * L. S. + J. Č. R. (netuším, jak mám psát tyhle iniciály, prostě se nic nezměnilo, ok?) * K. P. se svým přítelem si udělali výlet do Německa za U2, závidíme. * V sekundě to jiskří, M.R. + Š.S., zatím ovšem neoficiálně... * J. V. balí P. K.; Š. L. A. Ž.; J. S. A. J. a L. S. E. V. * P. K. ? M. L. H * M. B. prý nějaká H z Vídně, ale to je daleko. *

Sixteen and Looking for a Job

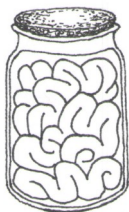
aneb Jak si vydělat na alkohol, když vám ještě nebylo osmnáct

Vy víte, že by to dříve či později stejně přišlo. Ať už se cítíte špatně kvůli rodičům, nebo prostě jen chcete nějaký to love k utrácení, rozhodli jste se najít si brigádu. Jste smíření, připravení, odhodlaní – a možná i nadšení. Pak přijde první zádrhel, druhý, vezete se. A vězte, že ne vždy je váš nedostačující věk jádrem problému, i když s tím jistě úzce souvisí. Dospělí často mládeži nedůvěřují, což zní spíš jako fáma, když jsme na PORGu, a lehkost, s jakou nám profesori občas svěřují nějaké úkoly, mě nepřestává překvapovat. Nezapomeňte ale, že ne každý byl svědkem naší hvězdné inteligence a vaši potenciální zaměstnavatelé mají proto právo pochybovat.

Když jsme si ujasnili, že život je blbec, že přes něco prostě nejede vlak a že když stojíte nohama pevně na zemi, není už kam spadnout, podívejme se na další alternativy. Máte příbuzné? A ještě líp, máte příbuzné s kontakty? Není nic jednoduššího než tetička na dobré pozici ve firmě (tohle je můj případ a zde si vy uvědomíte, že pro tento článek mám vlastně nulovou kvalifikaci, vždyť už mi i bylo osmnáct, proboha). Tudíž než začnete hledat v hlubinách internetu práci, poptejte se doma či na každoročním rodinném srazu a ušetřete si strach o svoje vnitřní orgány.

Předpokládejme, že práce v nějakém z fast-food řetězců je pod vaši úroveň. Jestli se cítíte dostatečně vzdělání a myslíte, že by svět byl krásnějším místem, kdybyste se o své znalosti podělili, zkuste doučování.

Říkám to takhle na rovinu, protože to opravdu je asi ta nejjednodušší možnost. Věřte, že děti, které shání doučování, je opravdu hodně, a jako PORGán máte slušnou šanci, že vás někdo kontaktuje. Za dvě hodiny týdně a dvě hodiny přípravy (protože za ty peníze si děti zaslouží přehledný výklad) si vyděláte klidně čtyři stovky. A ještě si při tom procvičíte angličtinu. A uděláte dobrý skutek. Karma vás bude milovat. Dob

rou osobní zkušenost mám například ze stránek kvalitni-doucovani.cz.

Co když ale ani předávání svých vědomostí dál neuspokojuje váš (příznejte si to) mozek čistokrevného šprta? Pro těžké kalibry jako jste vy existují stáže na různých vědecky zaměřených vysokých školách či ústavech. Většina z nich je i placená, hlavním cílem však je znásobení vašich schopností, (a taky vašich dendritů a nějakých breberek ve zku-mavkách, už ne vašich) proto si za výplatu lanýže asi nedáte. Těchto "oborových" brigád je víc – jste-li například dobří ve sportu, můžete vypomáhat ve svém klubu, na závoděch... A pokud jste v něčem opravdu dobří, najdete si soutěž, kde jsou hlavní cenou peníze. M.P. z oktávy doporučuje.

Pokud jste si ještě nic nevybrali, vězte, že dělat můžete vesměs cokoli, stačí si jen s někým promluvit, což, uznávám, je na hledání práce ta nejkritičtější část - jestli ale opravdu chcete, práci najdete, i když vám ještě osmnáct nebylo. Vlastně jediný výdělek, který mi přichází na mysl a pro který musíte být plnoletí, je... darování krve. Pokud vám však ještě nebylo patnáct a vy jste marně přečetli tento článek v naději, že vám poradím, je mi líto - do patnácti vás ještě nikdo ani zaměstnat nesmí, tak toho užívejte, dokud to jde. Váš ostatní snad tento článek povzbudil, protože jakmile si na práci (a na peníze) zvyknete, jen těžko se přestává. Hodně štěstí.

Lída Kulhavá, oktáva

Silentium! aneb Latina v kvartě

Dost lidí se ptalo na to, jaká je latina s panem profesorem Rolečkem, kterého nám mnozí z vyšších tříd na začátku roku záviděli. Zde mám pro vás tedy kratičký článek o těžkých začátcích, o průběhu hodin, ale třeba i o překladech.

Všichni jsme se na nový před-mět docela těšili, čekali jsme oddech, ale to jsme se trochu zmýlili. První hodinu nám sdělil, že je sice pěkné, že se latina učí, ale že by bylo dobré, kdyby jsme se nejdříve naučili řečtinu, na což nám ovšem čas nezbývá. Tak ať se aspoň prý naučíme alfabetu. Byli jsme docela zaskočení, ale koneckonců to se hodí i v matematice a fyzice. Hned druhou hodinu jsme se naučili první deklinaci. V jedné z pár dalších hodin první konjugaci. Jak nám ale bylo řečeno, (a já s tím souhlasím) nejdůležitější je zásoba slovíček. Proto jsme si každé nové slovíčko zapsali do sešitků k tomu určených (takových těch malých různých, určitě je všichni dobře znáte z němčiny nebo francouzštiny). Slovíček rychle přibývalo a bylo tedy na čase napsat si první test, který byl udělán formou překladu (z latiny do češtiny). Byly zde krátké věty, na první pohled triviální. Když se však člověk pokoušel přenést je do češtiny, bylo to tak nějak těžší. Výsledky testů jsme se nedozvěděli, neboť nám bylo řečeno, že to bylo jen tak na zkoušku, že první testy dopadnou vždycky špatně a že by se (pan profesor) divil, kdyby tomu bylo jinak. Každou hodinu zahajuje zvoláním věty sestávající z jednoho slova. Silentium! (Doufám, že to píšete správně.) Pak pronese nějakou další latinskou větu, kterou jsem si doted' nezapamatoval, ale která znamená "sedněte si".

Máme dva druhy hodin. Bud' se učíme klasicky gramatiku, slovíčka a děláme překlady (což je mimochodem profesorova oblíbená kratochvíle). Druhým druhem hodin jsou římské reálie. Něco málo z dějin. To je docela dobrý nápad, jeden si aspoň odpočine od jazyka a dozví se něco nového.

Množství učiva dobře vystihl jeden z němčinářů (nebudu radši jmenovat, aby z toho ještě neměl problémy). Cituji: „Mám pocit, že za měsíc s Rolečkem jsem se toho naučil víc než za dva roky s Hillovou.“ Článek si dovolím ukončit první latinskou větou, kterou jsme se naučili: Historia magistra vitae, tedy: Dějiny jsou učitelkou života.

Otto-A. Goldflam, kvarta

Asi jste si všimli, že jsem první tři měsíce tohoto školního roku až na školu v přírodě, kterou jsem si samozřejmě nemohl nechat ujít, s vámi moc nepobyl. Strávil jsem je totiž v Německu, přesněji pár kilometrů od hranic, v Sasku, v Krušných horách, v malebném městečku Annaberg-Buchholz.

Svoji zkušenost a své zážitky jsem se rozhodl sepsat do tohoto článku a snažil jsem se vám co nejvíce přiblížit svůj krátký německý život. Na začátek můžu alespoň říct, že zkušenost to byla výborná a z těch tří měsíců jsem byl nadšený. Berte prosím ovšem v potaz, že to píšu z pohledu člověka, který ty tři měsíce strávil v jednom městě a na jedné škole. I když si nemyslím, že je to moc pravděpodobné, mohly by se některé mnou popsané situace lišit v závislosti na tom, kde v Německu se nacházíte...

Jedním z prvních překvapení, i když velmi milým, pro mě bylo chování mých spolužáků a lidí kolem mě. Když mi první týden v pátek skončila škola a všichni si mezi sebou začali přát "Schönes Wochenende!", nenapadlo mě nic jiného, než že to dělají ze srandy nebo že to myslí ironicky a s určitou dávkou humoru. Po pár týdnech a možná hlavně po tom, že se to neodehrávalo jen v pátek odpoledne, ale i na konci většiny školních dnů, mi začalo docházet, že to zřejmě nebude vtip, ale že to tady tak prostě chodí. Nevím, jak vám, ale mě to, že konverzace tu nekončí obyčejným "Čau!", ale ve většině případů se k tomu připojí ještě přání pěkného zbytku dne či víkendů, přijde úžasné. Navíc to tak není jenom mezi kamarády ve škole, ale běžně se s tím setkáte například v obchodech. I když kdo ví, z jaké části to lidé pracující za pokladnou myslí upřímně a z jaké to mají předepsané nebo alespoň doporučené. Ale stejně, v tomhle jsou Němci super!

Co mě také překvapilo, ovšem teď už velmi nemile, byla neznalost mých spolužáků, co se minulého století týče. Hned první hodinu v pondělí, můj první den v Německu, to přišlo. Měli jsme dějepis, na kterém zrovna probírají poválečné období a stude-

nou válku, a když se učitelka jen tak zeptala, kdy byla druhá světová válka, nastalo ve třídě trapné ticho, a co víc, někteří odvážlivci zkusili špatné letopočty. Už tak hrozný fakt se dá ještě zhoršit, když si uvědomíte, že to je v Německu. V zemi, která hrála v druhé světové válce hlavní roli. Nemyslel jsem si, že to, že se všude píše, jak kladou v Německu na historii dvacátého století velký důraz, aby se náhodou nic takového už neopakovalo, bude znamenat zřejmě okrajové vyučování daného tématu a vyústění v katastrofické nedostatky a neznalosti.

Abych se ovšem nevěnoval jen dějepis, zvláštní bylo i vyučování matematiky. Každý ve třídě má totiž svoji vlastní, obrovskou, moderní kalkulačku, někteří z nich na ní mají dokonce natisknuté své jméno. Je to takový ten typ kalkulačky, který vám na velkém displeji promítne kompletní graf funkce a pro který pomalu ani nemusíte umět vzorečky, protože je v té kalkulačce všechno předpřipravené. A tak potom vypadá matematika ve škole. Místo procvičování vzorečků stráví většinu hodiny tím, že se učí jaká tlačítka zmáčknout, aby jim to hodilo správnou odpověď. Zajímalo by mě, co by dělali bez ní. Jedna dobrá věc by se na tom ale přeci jen našla - v té kalkulačce se nachází hra, plošinovka, s obrovským počtem úrovní.

I když se Annaberg-Buchholz nachází tak blízko hranic s Českem, skoro žádný Čech tu nežije. Dost jich sem ovšem jezdí za nákupy a, co je hodně zajímavé, to samé platí i naopak. Pohraniční Češi jezdí nakupovat do Německa, pohraniční Němci do Čech. Je to zvláštní, protože je samozřejmě rozdíl mezi výrobky v Něm-

ku a tady. Zřejmě pro Čechy je důležitější faktor kvalita než cena a rádi si připlatí, zatímco Němci, kteří jezdí nakupovat pár kilometrů za hranice, chtějí levnější potraviny. Nejvíce z toho těží prodejci na české straně, hlavně ti menší. Běžně se totiž u hranic na naší straně nachází několik večerek a malých stánků se zaměřením na cigarety a alkohol, které jsou

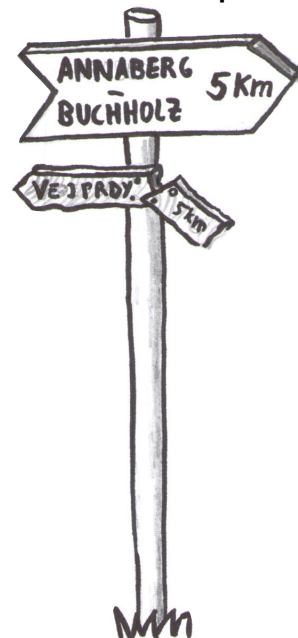
v Česku nesrovnatelně levnější. Také se tu ve většině obchodů prodávají cigarety s českou distribucí, protože proč by to ty menší řetězce nakupovaly v Německu, když to po čtvrt hodině jízdy autem seženou několikrát levněji.

Na rozdíl od Čech je tu ale, nepřekvapivě, hodně uprchlíků. Ty ovšem nyní v Německu potkáte na každém rohu. Naštěstí v Annabergu není situace vůbec vyhrocená a nedělají tu žádné problémy. Vlastně jsou tu docela fajn, řekněme-li to takhle. Pravidelně chodí hrát fotbal na jedno hřiště a občas se objeví na místních párty a festivalech.

Abych to nějak shrnul a ukončil, celkově svůj pobyt zde hodnotím výborně. Když pomíneme fakt, že mi to samozřejmě přineslo hodně nových zkušeností atd. atd., výčet dobrých věcí z Německa zdaleka nekončí. Potkal jsem spoustu nových, super, fajn, hodných, dobrých a kdo ví jakých ještě lidí a dokázal jsem si udělat hodně nových dobrých kamarádů, se kterými kontakt jen tak neztratím. Už jenom proto, že společně po večerech *rektime ty ruský kidy a jiný nooby v kántrstrajku**. Ochutnal jsem nespočet nových jídel, což bylo možná ještě znásobeno faktem, že moje host-máma je z Ukrajiny. A díky tomu jsem se tu navíc naučil základy ruštiny, a kdo ví, možná v ní budu pokračovat.

8/8 would Deutschland again
*hrajeme počítačové hry

Štěpán Vácha, sexta

Osm let, a co teď?

Většina z nás neví ani co bude dělat zítra odpoledne, natož za pár let. Bohužel dříve, než bychom si přáli, přijde chvíle, kdy budeme muset udělat toto závažné rozhodnutí: **Kam dál?**

Proto jsem se rozhodla udělat anketu – a to s těmi, kteří jsou nám, aktuálním studentům PORGu, nejbližší – s absolventy. Ať už „mladší“ nebo „starší“, mají toho spoustu na srdci. Uvidíte, že jedinou cestou k úspěchu už dávno není model „dostanu se na vysněnou VŠ, baví mě, vystuduji ji a pokračuji v práci v oboru až do smrti“. Studium v zahraničí se také stává čím dál populárnějším a dostupnějším. Nestačí se tedy rozhodnout jen co, ale i kde chci studovat. Doufám, že vám tato malá anketa poskytne alespoň nový úhel pohledu.

1. Kdy ses rozhodl/a, že chceš studovat tento obor?
2. Jsi spokojený/á se svým rozhodnutím a výběrem školy?
3. Co bys teď s odstupem poradil/a ostatním, kteří se nemůžou rozhodnout?

František Michálek (2013)

Anglistika, FF UK

- 1) Zhruba tak před třemi týdny.
- 2) Zatím fakt nevím – první dva roky po maturitě jsem studoval PFUK a toho rozhodnutí jsem vcelku litoval.
- 3) S odstupem bych asi poradil, že je potřeba se na to dívat realisticky – je to škola, co chci studovat? Nebo jenom nevím, co se sebou? Pokud si člověk není jistý, že bude doktor, architekt a tak dále, je dobré si spíš najít školu, která ho bude bavit, i když je to třeba úplná kravičina (tropické zemědělství). Vyvaruje se tak určitému vyhoření, i když na téhle škole třeba nevydrží. Co zjišťuji po pár letech na VŠ totiž je, že nejtěžší je najít motivaci ke studiu. Vidina „kvalitního“ titulu (třeba toho právnického) nemusí být dostatečná, člověk se jen chodí do školy trápit a hrozí nebezpečí, že na studium dočista zanevře.

Monika Mazlová (2011)

Historie, FF UK

- 1) Po maturitě jsem šla na DAMU a chtěla jsem to dělat současně s historií. To se ukázalo jako mission impossible. DAMU mě nebavila, přihlásila jsem se znovu na fildu a s ročním zpožděním jsem začala studovat konečně dějepis.
- 2) Spokojená jsem s oborem, se školou moc ne, na Mgr. studium se budu hlásit jinam.
- 3) Určitě se poradte s někým, kdo daný obor už studuje – existují-li skripta, je-li rozvrh flexibilní, jak je to s praxemi, co povinná docházka atd. Běžte se podívat na pár přednášek, nahlédněte do učebnic. A hlavně se nestresujte, není to rozhodnutí pro celý život! Pro mě je důležité, že vím, co chci po vystudování dělat, to mě motivuje studium nevdát, když mě občas nebaví – nudné předměty budou asi všude. Popravdě mě to vlastně za

mě to vlastně začalo bavit až ve druháku, takže bych poradila přetrpět první ročník se všemi úvodny, zvyknout si na nový režim a pak už si člověk to svoje najde.

Martina Kadlecová (2009)

Zubní lékařství, 1. LF UK

- 1) Až v době maturit jsem si uvědomila, že mě ta medicína opravdu láká. Pro konkrétní obor (zubní lékařství) jsem se rozhodla až pár dní před zápisem.
- 2) Jsem spokojená, bavilo mě studium a baví mě nyní i práce v oboru. Myslím si ale, že bych byla spokojená, i kdybych se tenkrát rozhodla pro fyziku nebo práva.
- 3) Tady je každá rada drahá, ale doporučila bych to moc nepřekombinovat, vybrat si jednu (nebo maximálně dvě) školy a najít si tam to své. Neházet flintu do žita při první těžké zkoušce či při prvním kontaktu s blbcem, hledat spíš důvody, proč to dostudovat a ne proč se na to radši vykašlat.

Franta Fiala (2011)

Právnická fakulta UK

- 1) Hned po PORGu jsem šel najednou na práva na UK a na národohospodářskou fakultu VŠE, ale obojí jsem po roce skončil a pak rok čekal, abych se na PF UK mohl přihlásit znovu. K právu mě to táhlo už na začátku oktávy, ale nebyl jsem si stoprocentně jistý až do druhého přihlášení na PF.
- 2) Ano, jsem. Už jenom proto, že naše alma mater se za poslední 3 roky podstatně zlepšila ve svém přístupu ke studentům, i když i teď se určitě najdou věci, které nejsou řešeny ideálně. Ale hlavní důvod ke spokojenosti je to, že dělám něco, o čem vím, že mě baví.
- 3) Studujte to, co opravdu chcete studovat! Ne to, o čem si vaši rodiče/přátelé/okolí myslí, že by bylo dobré, kdybyste studovali. Já sám jsem při volbě škol nebyl o VŠE vnitřně přesvědčen (šel jsem na ni, protože čistě racionálně je kombinace bytí ekonomem a právníkem velmi užitečná). A pokud byste náhodou chtěli měnit po prvním roce studijní obor a cítili se kvůli tomu špatně, tak si vzpomenejte, že vždycky je lepší projít si svým obdobím hledání se na začátku studia místo na jeho konci.

Michal Novák (2011)

ČVUT, magisterský program Architektura a stavitelství

- 1) Celkem dlouho jsem váhal, jasno jsem začínal mít až začátkem oktávy, takže vlastně dost pozdě. Nejdříve jsem chtěl studovat čistě architekturu, stavařiny (všemožného počítání) jsem se bál.
- 2) Nakonec jsem se ve stavařině našel a baví mě to natolik, že jsem uvažoval o magisterském programu čistě stavařském. Takže spokojen jsem zatím nadmíru!
- 3) A co bych doporučil? Vlastně ani nevím, hledat čtyřlístky a spoléhat na štěstí při téhle závažné volbě, modlit se k vyšším instancím... Nevzdávejte a věřit svému rozhodnutí (první semestr jsem taky nebyl úplně tak nadšený).

filda je
SU-PER

Chov exotických
zvířat mě
nadšený...

Alžběta Labusová (2013)

Durham University, Biomedical Sciences

1) Celé se to seběhlo hodně rychle a dost náhodou. Hlásila jsem se také na medicínu do Čech, a když jsem se tam dostala, říkala jsem si, že je nejspíš rozhodnuto, i na zápis jsem šla. A pak mi asi měsíc před začátkem školy došlo, že chci žít znovu v Anglii, tak jsem na poslední chvíli přijala nabídku z Durhamu a odletěla.

2) Nezalitovala jsem ani jednou, Durham je skvělá univerzita, mimo jiné má podobný systém tzv. colleges, jako Oxford nebo Cambridge, a významně se podílí na výzkumu. Městečko samo je malinké a naprosto kouzelné.

3) Je to asi samozřejmost, ale kromě studijního oboru věnujte velkou pozornost duchu místa, kam se budete za univerzitou stěhovat. Vzdělání je velmi důležité, ale mít možnost zapojit se do hromady divadelních spolků, (nebo famfrpálového družstva, které má Durham taky) člověku výrazně zbarvení život.

Emma Hanzlíková (2009)

Dokončila magisterské studium dějin a teorie umění na UMPRUM. Předtím studovala bakaláře sinologie a také dějiny umění na FFUK.

1) Původně jsem hned po gymplu chtěla jít na typografii, ale tam jsem se nedostala, takže jsem si zvolila obor, který má s písmem (znaky) dost společného. O design, umění a architekturu jsem se zajímala už dlouho, takže to byla jasná volba.

2) Sinologie byl trochu experiment, ale rozhodně toho nelituji. Díky tomu nyní můžu propojit oba obory a snažím se věnovat asijskému umění. To, že umím alespoň trochu čínsky, je velký bonus. Většina lidí se tváří, že to má budoucnost. Netroufám si tvrdit, jak moc z ní budu těžit, ale už jen možnost žít rok v Číně za to rozhodně stála.

3) Myslím si, že vždycky je lepší zkusit třeba několik možností, mnohdy to ale dopadne tak, že člověka baví všechno a taky u všeho zůstane. Tak už nás ale PORG vychoval, většinou jsme mezioboroví studenti, těžko přilneme jen k jednomu vědnímu oboru.

HLAVNĚ STUDUJTE
TO, CO VÁS FAKT
BAVÍ!

Jakub Hrab (2009)

Po maturitě jsem se neúspěšně hlásil na UMPRUM, takže jsem skončil na Ústavu informačních studií a knihovenství FFUK, kde jsme spolu s Hynkem trávili krásný čas, ale ta škola nás nebavila, tak jsme oba zhruba po prvním se-

mestru studovat přestali. Pak jsem se dostal na VOŠ grafickou v Hellichově ulici na obor fotografie. Termín přijímaček na normální VŠ jsem nějak prošvihl. Teď jsem například na stáži v Holandsku. Hodně se mi tady líbí systém, kdy je běžné si po maturitě dopřát rok odklad a třeba cestovat. Moje rada zní, plně naslouchat svým pocitům a touhám. Smysluplné mi přijde schéma, které jsem zaslechl na nějaké přednášce o byznysu. Do pětadvaceti přijít na to, co budu v životě dělat, a do třiceti se v tom stát sakra dobřej.

Tereza Brousilová (2014)

PF UK, IES FSV UK

1) V maturitním ročníku v souvislosti s hodinou práva na gymplu.

2) Jsem spokojená, ale velký podíl na tom mělo to, že jsem si mohla vybrat mezi dvěma školami a nechat si jen tu, co mě baví (víc), zvažuju ale momentálně ještě studium medicíny.

3) Poradila bych všem, ať se přihlásí rovnou na dvě VŠ, můžou je pak porovnat zároveň a nechat si jen tu, co je víc baví; jinak můžou rychle zjistit, že je ta jedna nebaví a „ztratit“ zbytečně jeden školní rok.

Natálie Vydrová (2013)

Všeobecné lékařství, 1.LF UK

1) O medicíně jsem začala uvažovat v sextě a během septimy jsem se ve svém rozhodnutí spíš už jen utvrzovala. Možná jsem taky už byla líná přemýšlet o tom, že bych mohla studovat něco jiného.

2) Zatím dobrý. Samozřejmě mě řada věcí rozčiluje a otravuje, ale nedělám si iluze, že by to jinde bylo jinak. Zrovna dneska jsem byla na stáži na lůžkovém oddělení a pacienti se na mě usmívali a já na ně a říkala jsem si: „Jo to bude prima, až fakt budu doktor.“ Tak snad.

3) Já si myslím, že je důležité zjistit si co nejvíc informací, třeba i co přesně se tam studuje, jaké předměty budu mít, kdo tam učí atd. Některý názvy oborů jsou dost záhadný.

Vendula Hlásková (2012)

FAMU, katedra scénáristiky a dramaturgie

1) V den přijímaček. Mohla jsem být doktor, právník nebo pilot, ale ten přijímačkový týden mne přesvědčil, že tohle prostředí, tenhle způsob myšlení a tito lidé jsou součástí toho, co potřebuji dělat a žít dál. Ti lidé si to našťástí mysleli taky, tak tam už čtvrtý rok můžu být.

Jo a... nedávej
na rady okolí!

2) Míra mé spokojenosti přesahuje běžné meze. Přestože už od prvého koketuji s tím, že se přihlásím na nějaký „rozumný“ obor, co mne „uživí“, už čtvrtý rok vkládám své maximum do toho, abych mohla zůstat a dál koukat z našich učeben na to, jak na mne útočí ti zelení koně z Národního.

3) Když opravdu nevíte, co chcete, tak zkuste všechno možné. Když vám nenapoví přijímačky, tak první semestr na čtyřech různých školách možná jo.

Kateřina Jellušová, septima

Uprchlíci na PORGu

Evropu obchází strašidlo – strach z uprchlíků a uprchlické krize. Denně se objevují v médiích různorodé články, jejichž šílené množství dohání jednu část společnosti ke xenofobii a nenávisti a druhou k potřebě reagovat a nahradit státy Evropské unie tam, kde selhaly – v humanitární pomoci příchozím z různých koutů světa.

Ani PORG nezůstává neutrální půdou a tak na chodbách školy dochází ke všemožným diskuzím a názorovým konfrontacím. Poměrně úspěšná akce Spacáková výzva paní profesorky Švejnovové našťastí potvrdila, že na vzdělané půdě převládá humánnost a ochota pomáhat. Další událost na PORGu, která se věnovala tématu uprchlíků, byla přednáška a debata o uprchlické krizi z pohledu právního a dobrovolnického, jež proběhla 8. října.

Dvouhodinové přednášky se účastnili sextáni až oktáváni a přednášejícími byli právník se specializací na azylové právo Mgr. Libor Kučera a dobrovolník pomáhající migrantům na všech dostupných frontách, Filip Hausknecht, student gymnázia Jana Nerudy. V rámci přednášky a debaty jsme se seznámili se základy evropské i české azylové politiky, situací v českých detenčních zařízeních a v neposlední řadě s azylovým právem v kontextu uprchlické krize. Dále nám byly zprostředkovány fotografie a příběhy přímo z první linie – srbsko-maďarského a srbsko-chorvatského hraničního přechodu, kde přechází denně tisíce lidí jdoucí po balkánské trase, a z Hlavního nádraží v Praze, kde se různí dobrovolníci snaží pomoci cizincům při přestupech.

Za sebe můžu říct, že to byla velmi přínosná zkušenost. Sám jsem strávil v září víkend na srbsko-maďarské

Večerní schůzka českých dobrovolníků v improvizovaném uprchlickém táboře Röszke, září 2015.

hranici a tam byla často alespoň rámcová představa o azylovém právu klíčová. Kromě toho si myslím, že je důležité šířit opravdový obraz lidí, kteří se ve velkém stěhují z různých důvodů do Evropy. Protože státy selhaly na mnoha frontách a nejsou schopné a ochotné rychle reagovat, je důležité, aby lidé pomáhali sami za sebe. A jde to i bez státní podpory. Proto bych rád vyzval a podpořil všechny, kteří o pomoci přemýšlejí, aby se nebáli a vydali se kamkoliv. Když ne pomáhat, tak alespoň se podívat a utvořit si vlastní obrázek, nezkreslený médii. Pokud byste

se chtěli na cokoliv zeptat, neváhejte přijít za mnou do oktávy, nebo napsat na facebook.

Josef Tajovský, oktáva

Můj vztah k poezii

Vím, že básně skládám pořád, ale mě to baví!

Hlavně když mám dobrý formát,

na kterém je stavím.

Připadám si jak motýl ve snu, ve kterém si létám,

jenže nikdy nepoklesnu, nikdy nepřekvívám.

Jsem jak šťastná černá kočka, co se na snech plíží,

která na můru nepočká a oči se jí klíží.

Říkám si, že je to všechno. Ale tak to není.

Jen se mi verš vysmeknul, teď si někde lení.

Eliška Vystavělová, prima

U Kříže je kříž

Ano a moře je slané, díky... Příznávám, nadpis vypadá poněkud zvláštně. Možná si v duchu říkáte něco ve smyslu „Thanks Captain” nebo „No sh.t Sherlock”. Neklesejte na mysl. Na to, že pár metrů od zastávky U Kříže (té „níže položené” s TRAM směr Kobylisy) se nachází malý nevýrazný kovový křížek, jsem přišel až po sedmi letech studia na naší škole.

Zmíněnou zastávku TRAM denně využívá většina porgánů. Ale napadlo vás někdy „dopátrat se pravdy”? Nebo se jen zamyslet nad hezkým místním názvem zastávky obsahujícím dva háčky a jednu čárku ve třech znacích. Ale k samotnému kříži. Pokud jste zeměpisní fajnšmekři, případně keškaři, poslouží vám souřadnice: N 50° 6.70077', E 14° 28.50303'. Jestli

u přednostňujete názvy, pak hledejte na odbočce ze Zenklovy do Prosecké ulice, tedy opravdu jen kousek pod samotnou zastávkou (nebo spíš pod asfaltovým ostrůvkem, co se tak tváří). Abychom to shrnul, Libeň pro mě byla od primy zdrojem zvláštních náhod a překvapení.

Honza Jílek, oktáva

Mýty o skautských táborech

Tenhle článek mě přivádí k mému nedávnému zamyšlení na češtinu, kde jsem popisovala, proč se ostatní lidé smějí skautům. O tom ale v tomto článku přímo mluvit nebudu. Co se vlastně na našich skautských táborech děje? Blíží se to nějak tomu, co ostatní tvrdí, že se tam dělá? Pokusím se vám tyto dotazy zodpovědět. Při pročítání ale berte na vědomí, že mluvím pouze ze své zkušenosti, o svém středisku.

A dej si deset!

První, co bych vám chtěla objasnit, je naše chování. Také máte jako většina lidí představu, že nikdy nemluvíme sprostě, nepijeme alkohol, nekouříme, je nám líto zvířátek a jsme nějakí puritáni? Velký omyl. Samozřejmě neříkám, že se pokaždé, když se vidíme, vykalíme do němoty a pak spolu všichni tak nějak něco máme. Zase nezacházejme do extrémů. Prostě je blbost si myslet, že jsou skauti natolik vyčleněná komunita, aby nebyla nijak ovlivněna společností a neměla žádné špatné návyky. Jsme také lidi, na to nezapomínejte. A co se týče mluvení sprostě, v tom jsme opravdoví mistři.

Odčítáme to třeba nějak? Jasně, dětem za sprostá slova nebo nějak nevhodné chování nějaké ty kliky rádi naparáíme. Dělají to ale i vedoucí? Upřímně, kdyby ano, byli by všichni několikanásobně namakanější. Ne že bychom se nesnažili, aspoň před těmi dětmi se to snažíme dodržovat, abychom šli příkladem. Ne vždycky to ale je tak snadné.

Ty naše směšné uniformy

No abych se ale přemístila k dalšímu stereotypu. Také se vám při zaslechnutí slova skaut okamžitě vybaví kroj (jo, to je ta podivná uniforma z reklamy na T-Mobile)? No jo, reklamy mají vždycky pravdu. Samozřejmě kroje nosíme. Neříkám, že ne. Ale zase si nemyslete, že kamkoli se hne, máme na sobě kroj. Je to spíše svá-

teční oblečení a je kolem něj spousta pravidel. Nesmíte se v něm například válet po zemi nebo jakkoli „blbnout“. Kalhoty a boty, které si k němu vezmete, zase musí mít specifickou barvu, a to zelenou nebo hnědou.

Dobře, to poslední se už moc nedodrzuje. Obzvlášť na táboře, kde se kroj nosí minimálně dvakrát denně a to na ranní a večerní nástup. Během nástupů, abyste byli v obraze, se ráno vytahuje a večer stahuje česká vlajka ze stožáru a zpívá se během nich skautská hymna.

Jak si to tak čtu, nástupy mi moc nepomáhají v dokazování, že vlastně nejsme tak trapně typicky skautský. Ale zastávám názor, že některé tradice stojí za to uchovávat. A bez nástupů tábor prostě není.

Typicky skautský

Co to vlastně znamená, když se to vezme kolem a kolem? Chodit v lese podle kompasu nebo vlastně spíše podle rozložení hvězd a mravenišť? Neznám skauta, který by se to ještě takhle učil. Učíme se chodit podle mapy nebo i s GPS navigací. Věřte tomu či ne, ale i skauti si všimají pokroku v technice.

Znamená také typicky skautský, že umíme rozdělat oheň hned několika různými způsoby a to samozřejmě bez použití sirek či zapalovače? Get real, to skoro nikdo z nás neumí. Jsme rádi, že ho rozděláme pomocí sirek a starého dobrého chraští a když nejsou kolem děti, velmi rádi ho nahradíme pepem.

Každý rok si po táboře sedneme a říkáme si, co příští rok udělat líp. A každý rok tam padne, že ve všem polevueme a že musíme být víc drsní. Je to ale vážně nutné? Ať už skauti nebo ne, nejsme malí vojáčci, jsme stejní jako vy. Akorát o něco lepší.

Kateřina Kubicová, sexta

Jak chutnají německé jahody v čokoládě

Jahody. Cítím vůni jahod v čokoládě a laku na vlasy. Zase tu známou vůni Erdgas-Areny v malém vánočně prosvíceném německém městečku Riesa. Kdyby se mě někdo zeptal, co pro mě znamená Riesa, mé odpovědi by byly jednoduché a stručné: jahody v čokoládě, hvězdy, podlaha a sníh.

Všechno se to již několik let koná ve stejnou dobu a na stejném místě, neodmyslitelně k tomu patří čerstvý bílý sníh, svítící oranžové hvězdy, které vlastní snad každá místní domácnost, a samozřejmě vánoční trhy. Ne takové ty, které znáte z Drážďan nebo ze Staromáku. Žádná tlačnice a žádné stánky s tuctovými ozdobičkami se zasněženými monotónními krajinkami nebo s ruskými kabáty/rukavicemi s „pravou“ kožešinou. Mluvím o těch malých útulných trzích, kde se s vámi i jako s cizinci příjemně baví, kde potkáte kanadské polysoutěžící, kde mají na radnici z okének udělaný adventní kalendář a

kde se vám ani za vlezlé zimy nechce jít zpátky do penzionu.

Taková atmosféra je sice hezká, ale tohle vůbec nemá být článek o německých trzích, nýbrž o mistrovství světa ve stepu, kterého jsem se již několikrát účastnila (přesně řečeno třikrát). Třikrát, třikrát... Tak o kterém z nich vyprávět? O tom druhém, nejlepším. Ještě nutno připomenout, že se vše odehrávalo před dvěma roky, jen pro představu.

Je půl osmé ráno a s vědomím, že dnes už denní světlo nevidím, vcházím do přeplněné haly, v jedné ruce pouzdro s kostýmem, v druhé ruce tašku s dalšími všemožnými věcmi, které dnes budu potřebovat. Kolem postávají stepaři všech národností i věkových kategorií v různých kostýmech. Většina naší formace¹ už tu je.

Po asi půlhodinovém čekání naše trenérka konečně dostává náramky, které si všichni připneme na ruce a které nás opravňují procházet celý den halou. Se všemi věcmi se naše skupina, čítající okolo 60 lidí různých věkových kategorií, vydává směrem k „šatnám“, které se při nejlepší vůli mohou nazvat „šatny“ opravdu jen s uvozovkami. Cestou míjíme proslulý stánek s jahodami v čokoládě. Všem přejde přes tvář ten výraz dejá vu. Pokračujeme dále, po šedivé betonové podlaze, až dojdeme za pódium, kde jsou již ony zmíněné „šatny“. Asi 40 stepařů si začne vybírat, zatímco my rychle všechno naházíme na zem, obujeme si stepky a následujeme našeho trenéra na pódium, kde začíná první prostorovka. Máme celou minutu², a tak sestavíme několik útvarů³, vyzkoušíme několik kroků a zase utíkáme ke kostýmům. Tam dostáváme několik instrukcí, kde a kdy se sejdeme, protože nás čeká ještě několik zkoušek.

Pár minut po půl jedenácté se zase všichni začínají shromažďovat a obouvat si stepky. Všechno jde poklidně, dokud nepřijde náš trenér a nezačne kolem sebe křičet, že to nestíháme (čemuž v jeho případě málokdo věří). Přesto ale začneme trochu více spěchat, už jen kvůli této (ještě více než normálně) nervózní osobě. Po pár sekundách trenér zakřičí a všichni, obutí, nebo ne, se musíme vydat za ním. Zastavíme se ale po několika metrech a začínáme trénovat bez hudby. Tak jasně. To se dá čekat, ostatní formace – Kanadáni, Švýcaři, Chorvati, Italové i Američani – v klidu sedí a povídají si, zatímco my trénujeme.

Zhruba po hodině nás trenér konečně propustí, což je ale relativní, protože asi za hodinu a půl už půjdeme soutěžit. A to znamená, že se musíme začít oblékat do kostýmů. Kostýmy ve formacích nikdy nebyly pohodlné. A nejsou ani letos. Naše letošní téma jsou

„umpalumpové“ (jacísi malí tvorečkové, pomocníci z Karlíka a továrny na čokoládu). To, co máme mít na sobě, tomu ale kdovíproč rozhodně neodpovídá. Na hlavě vysoký drdol, aby se vlasy vešly pod reflexně žlutou čepičku (která tvarově připomíná čepici šmouly), potom růžový rolák se žlutými rukávy a modrými návleky na ruce, žluté šortky, pod kterými jsou modré legíny se žlutý-

mi návleky na nohou, a nakonec ona proslulá těžko posatelná obruč – pás modré látky, ke kterému je přišita obruč (a prostor mezi obručí a pásem je vyplněn růžovou látkou). Prostě si představte hrot kružítka, který projde papírem (kružítka = vy, papír = obruč). A to všechno, prosím, ve svítivých barvách a z takové té opravdu příjemné plavkoviny. Po deseti minutách intenzivního tréninku je z vás rozvařený umpalump.

Tak tedy určitě již chápete, proč se musíme začít oblékat hodinu a půl předem. A to ještě nevidíte to množství špendlíků, sponek, gumiček a ty litry laku na vlasy, co se spotřebuje. O tom nehorázném líčení ani nemluvě (máme ve formaci i tři kluky, kteří to museli podstoupit, muhaha). A když máme tohle všechno oblečeno a napatláno, jdeme zase trénovat.

Že jste doopravdy na tom mistrovství světa, si začnete uvědomovat až několik minut před vystoupením. Stojíte namačkaní mezi ostatními, vidíte výkony dalších soutěžících a tak nějak si říkáte, kolik hodin jste asi strávili na sále na Andělu (kolik hodin jste strávili cestováním, protože z Ládví to tam trvá nejméně tři čtvrtě hodiny), jestli to vůbec má cenu. Myšlenku už ale nedokončíte, protože kolem vás procházejí vaši trenéři a všem dávají „placáka“. To je znak toho, že skončil trénink. Anebo že za několik sekund budete vystupovat na mistrovství světa ve stepu. Najednou už slyšíte, jak vás německo-anglicky uvádí proslulý moderátor v Riese, Michael Wendt, a ostatní už stoupají na pódium.

Potom už jde všechno strašně rychle – kdo to nezná, nedokáže to pochopit. Stepujete, ani nevíte jak, až to všechno skončí, vy se ukloníte a odcházíte z pódiu. Dole na vás čekají trenéři a okamžitě běžíte k oněm šatnám, kde je velká obrazovka, na které se opakuje záznam z vašeho vystoupení. Trenér hledá sebemenší chyby, ukazuje je a nakonec řekne, že „jste byli nejlepší!“.

Konečně nastává asi hodina klidu. Rodiče vám nabízejí oběd, ale vzhledem k tomu, že nemáte ani tuchy, kolik je asi tak hodin, a celé dopoledne jste neviděli sluneční paprsek, nemáte ani hlad. A pak přijde vyhlásování postupů do finále. Napjatě čekáte u nástěnek, až přijde sympatická slečna, která vyvěsí papír s nadpisem „CHILDREN – FORMATIONS – FINAL“ a vy spatříte nápis „Umpalumpa, TS Andrea, Czech Republic“. Uvidíte několik známých tváří zběsile pobíhajících kolem a pomalu se začnete oblékat na finále. Co k tomu říct, finále vypadalo skoro stejně jako semifinále. A po něm jsme všichni šli na ty známé Schokolade überzogene Erdbeeren.

O několik hodin později, někdy kolem desáté večer, se začala vyhlášovat dětská kategorie (kam jsem tehdy spadala i já). Samozřejmě, jako vždy přišla na řadu jako první sóla, potom dua, tria, malé skupiny... A nakonec formace. „Malíčky, malíčky!“ křičelo se kolem nás. Všichni počítali, kolik míst již bylo vyhlášeno, a při každém dalším se zvedla vlna radosti, že to nejsme právě my. Pár metrů od nás ještě více ječela skupinka malých Američanek. Tak to šlo několik minut, až moderátor

„Po deseti minutách intenzivního tréninku je z vás rozvařený umpalump.“

Czech! Croatia! Czech? Croatia? Hah, Czechs, I can't hear you!" Na to se ozval obrovský řev všech Čechů (a jakože jsme měli velké zastoupení). Po výzvě na to Chorvatů odpověděli stejně. Toto se ještě ještě několikrát zopakovalo, než se konečně moderátor „vyžvejl“ a prozradil nám, že jsme čtvrtí. Nevadí. A na mistrovství světa to zas není tak špatné, ne? O několik minut později už bylo vše jasné a za americké hymny jsme se mačkali vedle stupín-

ku tří nejlepších – Chorvatska, Kanady a USA.

Vrcholem večera bylo, když nám někdy kolem jedenácté náš trenér v záchvatu euforie sdělil, že prý když byl poprvé na mistrovství světa, skončil poslední. Náš trenér nám řekl tohle! Kdo ho zná, pochopí, proč to tak vy-zdvihují... Protože náš trenér je opravdu nejlepší, je úžasný, všichni ho milujeme, je to mistr světa, a jak je krásný...! Ale trenér je to dobrý, to se mu musí nechat.

¹ formace = 8-24 tanečníků, délka stepu 2:30-3:00 min., většinou má nějaké téma

² což se sice na hudbu s délkou okolo 2:15 může zdát málo, avšak standardy jsou i nižší

³ 1/3 hodnocení formace tvoří přesnost a nápaditost tzv. „útvářů“, uskupení do „véček“, kruhů, „střech“, „prolínaček“, „cikcaků“ a podobných (ne)geometrických tvarů

Pája Kroužková, sekunda

Nováčky

Eliška Kalinová, sexta

Můžeme ti říkat Eli-Kali?

Určitě jo.

Delfíni nebo berušky?

Rozhodně berušky.

V pět ráno bys radši vstala anebo šla spát?

Šla spát.

Těšíš se na Běstivnu?

Strašně moc!

Jaký je tvůj oblíbený vtíp?

Nemám oblíbený vtíp. Všechny jsou většinou dobré. Kromě těch typu *šli dva a prostřední zakopl*.

Bojíš se pavouků?

Vůbec, ale naopak se bojím hadů.

Bylas někdy v Rusku?

Ne.

Vadí ti že budeš mít o rok kratší gympl?

Ani ne, alespoň nemám latinu.

Hraješ na housle?

Jednou sem to zkusila a bylo to hrozný.

Jseš Belieber anebo Directioner?

Ani jedno není zrovna můj šálek kávy.

Je lhaní vždycky špatný?

Není.

Co miluješ?

Asi takovou tu klasiku jako je spaní, jídlo a pak nespočet dalších věcí.

Kolik dnů ti je?

Přesně je to 5635.

Nikola Dvořáčková, sexta

Máš ráda pálivé jídlo?

Nesnám ho.

Chodíš pozdě? Jak moc?

Nikdy, jsem pilný student, vždycky včas.

Jaké je tvoje nejoblíbenější místo v Praze?

Café Louvre.

Kočky nebo želvy?

Želvy.

Máš ráda svoje jméno?

Nevadí mi.

Těšíš se na svůj maturitní ples?

Ano.

Co nesnášíš?

Mít hlad a nedostatek spánku.

Máš ráda rap?

Ne.

Důležitější na klukovi: ruce nebo oči?

Ruce.

Kolik polštářů máš v posteli?

Čtyři.

Měla bys radši perfektní obočí nebo nehty?

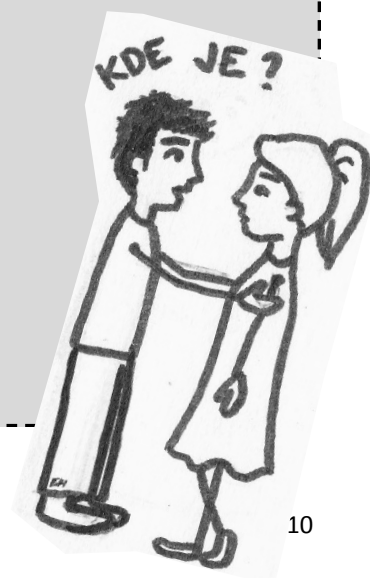
Perfektní obočí.

Vidíš The Dress zlato-bílé anebo černo-modré?

Zlato- bílé.

Máš ráda klauny?

Ne.

Jsme teprve v první polovině školního roku a většina sportovních akcí se odehrává až na jeho konci. Počasí nám moc nepřálo a zahnal nás brzo do tělocvičny. I přesto se některé školní i meziškolní akce udály v prvních měsících výuky a já bych je rád stručně zrekapituloval.

Coca-Cola cup (tercie+kvarta):

Tento turnaj se považuje za největší fotbalovou akci roku pro mládež, i proto se PORG nemohl nezapojit. Na hřišti Meteoru si pozval dvě základní školy z okolí - U Školské zahrady a Burešova. Už od začátku bylo jasné, že nepřijeli žádní nazdárkové, obě základky si přivezly i dresy. Mezi týmy se od začátku začalo taktizovat. PORG si jako pořadatel zvolil hrát ve skupině až nakonec, ale Bureška měla jiné plány. Úplně náhodou se celý tým opozdil a aby se nezačalo pozdě, do první zápasu nastoupil PORG proti Zahradám. Hráči se ještě nestačili oklepat z šoku a už se hrálo. Zápas to byl velice vyrovnaný, plný osobních soubojů a bez velkých příležitostí na překonání brankáře. Až chvíli před poločasovou přestávkou zaznamenal tým ze Zahrady první branku. O po-

ločase přišel lodivod PORGu za svými hráči a nabudil je do druhé půle. A hned na začátku se to projevilo, protože přišlo vyrovnání. Hra se pak na obou stranách otevřela a strážci branek měli co dělat. Dost často však hráče zrazovala nepřesná koncovka. Přesto se hráči ze Školské zahrady dostali podruhé do vedení a čas se krátil. PORG tlačil a zápas gradoval. Přibývalo ostrých zákroků a jeden z nich rozhodl. Byla odpískána penalta pro hráče pod vedením prof. Bukovského. Poslední minuta, napětí by se dalo krájet. GÓL, je vyrovnáno na 2:2. Šokovaný a smutný tým ze Zahrad se musí rychle oklepat, protože hned nastupuje do dalšího těžkého utkání. Zřejmě se ale nedokázali znovu zkoncentrovat, protože utkání prohráli 9:0. Nadávky na protihráče, spoluhráče, rozhodčího, balon i trávník létaly jedna za druhou, a Zahradní tým se tak s turnajem brzo rozloučil. Nastal rozhodující duel. Borci z Burešovy byli velkým favoritem a hned od začátku to potvrzovali. Žádnému z PORGánských hráčů nejde upřít snaha, ale kvalita byla na straně hostujícího týmu. Zápas nakonec skončil až ponižující prohrou 0:10, i

když alespoň čestný střelecký úspěch byl na dosah. Do dalších fotbalových klání tak postupuje ZŠ Burešova se šesti body a skóre 19:0. Na druhém místě, díky lepšímu skóre, končí s jedním bodem a skóre 2:11 ZŠ U Školské zahrady a jen kvůli jedné inkasované brance navíc končí třetí gymnázium PORG. Chtěl bych ale zakončit tuto reportáž něčím pozitivním. I přes nepříznivý vývoj utkání se nikdo z hráčů nevzdal, všichni, kteří mohli hrát, hrát chtěli, a hlavně všichni bojovali na 100 %.

Další sportovní akce, které proběhly:

10. ročník cyklistického závodu Okolo Pece

1. ročník výstupu na Říp

Probíhající akce:

5. ping-pongový turnaj LPGA

Jonáš Stoilov, kvarta

CENTROLAB

Crčí ze mě krev

- jsem na odběru.

Víc krve by nebylo ani po ráně z revolveru.

Dělá se ti špatně z krve?

Ještě studuješ?

Odcházím o náplast bohatší a o půllitr krve chudší.

- LK

TY-JÁ-TR

Pokrok techniky nezastavíme. Počítače, tablety, telefony... To všechno je pro nás samozřejmostí. Přesto se ale najde pár těch „jiných“ lidí.

Věřím, že alespoň pár z vás si myslí, že o technologiích není celý svět. Já osobně tvrdím, že trocha kultury nikdy neuškodí. Kupříkladu divadlo je moc pěkná záležitost. Nejen o tom, že si rozebereme texty, naučíme slova a šup na jeviště. Lidé, kteří si myslí, že divadlo je jednoduché, že je to jen odříkaný text, ho nejspíše nikdy doopravdy nepoznali. Pravda, text tam je, ale hraje v představení tu nejmenší roli. Za to, že chápete, o čem děj je, může především mimika a postoj herce, tedy tzv. „body language“. Já si myslím, že kouzlo divadla je ukryto v tom,

jak herec prožívá situaci, ne v textu.

Myslím, že je škoda, že těch „jiných lidí“, kteří jsou trochu zaujati kulturou, ubývá. Jakmile vyjádříme svůj názor, ostatní se na nás dívají skrz prsty. Ale proč? Kdyby alespoň jeden nebo dva lidi z PORGu přišli a projevíli zájem o divadlo, doporučila bych jim náš divadelní soubor TY-JÁ-TR. Jsme jediný divadelní soubor v Praze, který má své vlastní divadlo. To nám umožňuje, že i ten nejmladší soubor, jako jsme my, měl alespoň jednou až dvakrát měsíčně divadelní představení. Nenechte se ale zmást tím, že přijdete do souboru, a jdete hrát. Nejdřív musíte projít talentovými zkouškami do výběrového souboru. Ale přes tyto zkoušky projde každý, kdo se o divadlo zají

má a má alespoň trochu představu o tom, jak to v divadle chodí. Asi ta nejhorší část talentové zkoušky je zpěv. Ale já jsem pěveckou zkoušku prošla, takže projde snad každý. Byla bych opravdu ráda, abyste - ať už jste jakákoliv věková kategorie - přišli k nám do souboru a zapojili se!

Sára Bystrovová, sekunda

Filipika proti telemusům

Každý se rád někdy odreaguje u televize. A jelikož puberta je období neopakovatelného pesimismu, většina z nás sáhne asi po nějakém tom sitcomu na Primě nebo Nově. Přijde mi ale, bohužel, že kvalita sitcomů v poslední době upadá a hrozí tak úplná diskreditace tohoto žánru, byť nikdy nebyl úplně intelektuální televizní zábavou.

Miloval jsem (a stále miluji) hodně sitcomů, jako třeba Chůvu k pohledání, Plný dům a Dva a půl chlapa. Ale ze všech nejvíc ten původní, nezapomenutelný a nejlepší: Přátele. Byť doba, kdy byl tento seriál nejvíce „v kurzu“, kulminovala někdy kolem mého narození a parta z Greenwich Village upadla dávno v zapomnění, stále se občas obšťastním nějakým tím starším dílem. Ty epizody byly skvělé, dobré, nebo v nejhorším případě „kukatelné“.

Kam se ale za deset let televizní zábava posunula? Bohužel vůbec nikam, spíš se chytila stagnační linie. Vezměte si takovou Teorii velkého třesku. No vážně, co na tom všichni tak máte? Já vím, že Přátele nebyli nějak intelektuálně na výši, ale tohle je humor jak z Kouzelné školky! Vždyť ty vtipy ani nejsou vtipné. Dobře, občas tam odcitují nějaký ten fyzikální zákon, ale jinak je to prázdné jak řecká státní kasa!

Přátele měli alespoň to nepopsatelné seriálové „něco“, co lidi k obrazovkám přitahovalo jak magnet železné piliny. A nepustilo je to, dokud daný díl neskončil. Prostě Přátele nešli vypnout. U Teorie velkého třesku vypínám tak třikrát do vteřiny. Na tento kousek, který je studený, povrchní, příšerně strojený a nepřirozený se opravdu nedá koukat.

Možná by stálo za to, aby NBC Přátele tak trochu reinkarovala. Vstání z mrtvých by světu sitcomů jen prospělo. A navrátilo by ho tam, kde vlastně začal. U jednoduchých, úsměvných, vtipných vtipů a obrazovkového magnetizmu.

Lukáš Svoboda, kvinta

2022 Perel aneb Cesta z Facebooku na blog a zase zpátky

Mnoho porgánů, kterým se tento Porgazeen dostane do rukou, možná ani neví, že něco jako 2022 Perel vůbec existuje. Jistě, však už tu bylo několik blogů s inteligentním názvem typu „Prima – blog“, které fungovaly nejdéle dva roky s frekvencí příspěvků jeden článek za měsíc (což je převeliká škoda!), ale tohle je něco trochu jiného, i když se nám to také nakonec zvrtilo v něco, co jsme původně neplánovaly... Nu, nejspíš by bylo záhodno nejdříve představit, co to vlastně je. Tedy dobrá.

Začalo to tak, že mě jednoho krásného dne v primě (loni) při zapisování perel do Porgazeenu napadlo, že se tam přece všechny nemohou vejít. A tak vznikl ten nápad. Co si takhle založit třídní facebookovou stránku? Sama jsem to ale dělat nechtěla, a tak jsem se optala několika spolužáků, zda by se mnou tuhle stránku nepsali, načež mi asi pět z nich odpovědělo kladně. Odhodlala jsem se tedy a založila tuto stránku. Ale již od začátku bylo v takovém počtu lidí všechno složité; jen zeptat se všech, jestli souhlasí s fotkou, na které je napsáno „Keep calm and love prima“, bylo velice časově náročné. Jak se dalo čekat, tato stránka nikam nedošla, jelikož aktivita těchto lidí byla omezena na odsouhlasení něčeho, co udělá někdo jiný. A tak, nezávisle na sobě, vznikly dva nové blogy - Perly 2022 a 2022 Perel. Oba

blogy si založily dvě skupinky kamarádek, oba měly v názvu perly a 2022. Jeli jsme nezávisle na sobě docela dlouhou dobu. Nevím, jak to později u Perel 2022 probíhalo, jen vím, že dnes už bohužel nepřispívají. Jenže pak se (u 2022 Perel) objevil háček, který musel řešit na svém začátku snad každý blogger – totiž čtenost jeho blogu. Tedy ono je komplikované už jen vysledovat, jak moc si to, co napíšete, lidé čtou – kolik času jsem strávila hledáním té správné aplikace na statistiky blogu... A výsledek? Jelikož o blogu nikdo nevěděl, nikdo ho nečetl. Na onen prve zmíněný blog se přispívalo ještě méně a my začaly s propagací toho našeho – to spočívalo v tom, že jsme vytiskly dva letáky a jeden jsme vyvěsily na chodbu a jeden do třídy, takže 2022 Perel se trochu začínalo dostávat do povědomí porgánských duší. Společně s tímto mě napadlo, že by bylo záhodno založit i facebookovou stránku, na které bych sdílela nové balíčky perel přidané na blog. Tehdy jsem byla jediná, kdo měl z naší skupinky pěti kamarádek facebook, takže bylo nasnadě, abych se o prosperitu této stránky starala já.

Jenže, co se nestalo, přeci jen je přidávání příspěvku na facebook jednodušší než přidávání příspěvku na blog (nehledě na čtenost, protože člověk je líný tvor a nechce se mu každý den kontrolovat nějaký blog), začalo

se přestávat s přidáváním na blog, nýbrž jsem začala perly dávat rovnou na facebook.

Nějak jsme si na to navykly, takže po několika týdnech provozu blogu už vlastně dvě, tři perlačky přestaly cokoli dělat, ať už z vlastní iniciativy (spíše) nebo z donucení (tak možná taky trochu). Postupně se Perly přetvořily v to, co pravděpodobně znáte dnes: facebookovou stránku 2022 Perel, kterou spravuje jedna sekundánka. Píší se tam spíše než perly takové zábavné (doufám) reporty, občas se tam hodí i nějaká fotka. Protože těch perel vlastně tolik není, profesori nejsou zas tak vtipní. Člověk si toho spoustu musí vymyslet sám. Vlastně něco jako Da Best Of 2017 (pro toho, kdo nezná: slavnější a starší, ale méně aktivnější sestřička Perel od septimánských kolegů - podívejte se, primáni!), jen je tu trochu víc textu. Pokud byste nyní hledali Perly 2022, druhý primánský/dnes už sekundánský blog, najdete ho na adrese <http://perly-svinim.webnode.cz> s posledním příspěvkem někdy v dubnu.

V poslední době začínáme mít „fanoušky“ i z řad profesorstva, no jen aby to nebrali vážně. Ale drsnější než Da Best snad nejsme a ani nikdy nebudeme.

Nebyla by to krásná prosperující stránka, kdyby, jako vše ostatní, neprocházela reformami. Chystáme tedy také jednu. Nejspíš jste si všimli, pokud jste milí pozorovatelé našich stránek, že poslední dobou se naše aktivita opravdu snížila nebezpečně blízko k bodu mrazu. Nebojte, vstaneme z mrtvých v ještě lepším podání! Začne přispívat víc lidí, budete dostávat víc článků, perly budou na webu a v přehlednějším balení. Ale na to si ještě počkejte, bude to stát za to!

PS: Ne, sexto, Dolfíka vám nevrátíme.

PPS: update: Dolfík má už jen hlavu a leží v umyvadle.

Anonymka, sekunda

Jak se stát filmovým snobem

Díváte se někdy na polské filmy? Ruské? A co třeba řecké? Jestli ne, rozhodně byste to měli někdy zkusit. Dát si pauzu od mainstreamu, ponořit se do hlubin alternativní kinematografické tvorby a rozšířit si obzory je občas docela dobrá věc.

Chápu, že ne všichni ocení perfektní kompozice obrazu, pomalu ubíhající děj nebo černobílé provedení a že dívat se několik minut na statický záběr dokážou jenom silnější povahy, ale jestli to zvládnete, můžete si ze sledování filmů odnést úplně nový zážitek. A to je přece to hlavní, protože jestli zůstanete na konci zírat do titulků bez sebemenšího tušení, co jste to právě viděli, jste na správné cestě k filmovému snobství.

Být filmovým snobem rozhodně není lehká věc, musíte vždycky pečlivě vybírat, odmítat pozvánky do kina na ty nejakčnější a nejtupidnější novinky letošního roku a když se podíváte na tak trochu moc art film a nevíte, co se vlastně stalo, pravděpodobně nenajdete nikoho, kdo by vám všechno vysvětlil. Na druhou stranu můžete sledovat třeba film o skupině lidí, která pomáhá

Úplně vzadu a máznutý já budu stát na fotce

a tušit nebude, co napsat chci žádný kamarád.

Široký úsměv a husté gesto

A presto, redakce, a presto, já budu meldovat.

Hlásím, školo drahá,

že zdál se mi sen,

adapták byl a já ležel,

k smrti unuděn.

A zrovna do pokoje někdo vpad,

zlý primán,

hádky, hlad.

Já řekl: mazej ven.

Pak bylo ráno a já se zdvih z postele.

Sebou rychle kmih,

a viděl v dáli mladá těla,

cvičila a trénovala.

Agentská srdce a porgánská krev

septimy pýcha, zrna bez plev.

Viděl jsem jak zombíky kosí,

jak kuchyň zpívá, vaří a kdesi cosi.

Já vyběhl a smál se a rděl,

A sen hrůzný – zmizel,

svět zradostněl.

Hlásím, drahá školo,

a nebudu vám lhát,

člověk je skromný, měl by být,

ale když se musí smát,

při pouhé vzpomínce na těch pár dní,

pak pookřeje a přizná třpyt,

toho drahokamu jménem prima.

Byl to jen sen

a dá-li bůh,

snem zůstane i pro další léta,

ať Běstvína vždy jen vzkvétá,

sexta,

a ať je sjetá.

Bára Srbová, septima

přenést se pozůstalým přes smrt jejich blízkých tím, že vyšle jednoho člena do truchlící domácnosti, kde dotyčný po určité době

nahrazuje zesnulého. No nezní to lákavě? Každopádně nakonec máte o čem mluvit.

Samozřejmě nemůžete čekat, že všechno půjde od začátku jako po másle. Propracovat se k těm nejabsurdnějším a nejbizarnějším filmovým dílům chce čas a trpělivost, mnohdy i roky tréninku, protože nepřipravený divák by si mohl ze sledování "moc alternativního filmu" odnést i celoživotní trauma. Pozvolné objevování alespoň lehce uměleckých filmů z vás ale nakonec může udělat člověka o trochu lepšího. Nebo alespoň trpělivějšího.

Nora Třísková, sexta

část 1. – Američan z Vysočan

V rámci výměnného pobytu k nám měl přijet Američan Drew z Baltimoru. I když jsem si představoval, jak mu ukázu zoo, Staroměstský orloj, Pražský hrad, Petřín a svíčkovou a nic z toho se mi vlastně nepodařilo, byla to zajímavá a zábavná zkušenost.

Jáuzaniněvímkolikátého června tedy konečně nastal ten slavný den, kdy měl Drew přiletět. Po dvaceti minutách od přiletu se v odletové hale objevil snědý Američan, kterého brácha (na rozdíl ode mě) okamžitě poznal a uvítal ho v Praze. Potom jsme pokračovali domů, kde jsme mu nabídli guláš a hoummejt ledový čaj, a po obědě jsme ho převezli k babičce do Vysočan, kde s mým bráchou bydlel celý další měsíc. Drew tak naplno dostal oblíbené průpovídce „Američan z Vysočan“.

Prohlídku pražských památek mi sebral brácha, a tak na mě zbyla aspoň ta česká kuchyně. Drewovi chutnal kuřecí vývar z prášku zakoupený v jednom rychlém občerstvení, nepohrdl ani nakládaným hermelínem, ovšem na dobře uleželé utopence hleděl poněkud vyděšeně. A když na škole v přírodě dostal guláš s knedlíky, vzal do ruky jeden knedlík a v domnění, že je to chléb, na něj začal nabírat omáčku. Za svoje osobní selhání však pokládám, že neochutnal svíčkovou.

Během toho jednoho měsíce jsme s Drewem podnikli spoustu zajímavých akcí – každé úterý jsme s ním chodili na lezeckou stěnu, projeli jsme se na kole kolem Vltavy, ukázali jsme mu legendární pivnici U Zlatého tygra, hráli jsme si na Pokémony a podobně.

A když jsme Drewa o měsíc později vyprovázeli na vlak do Berlína, odkud mu letělo letadlo zpět do Ameriky, bylo mi docela líto, že odjíždí. Měl by zase někdy přijet... na tu svíčkovou, kterou neochutnal.

část 2. – Jak jsme (ne)lyžovali v červnu

Když byl brácha v Americe, brala ho Drewova rodina na nejrůznější výlety do nejrůznějších míst. Přemýšleli jsme

tedy, jaký výlet naplánujeme, aby se to aspoň trochu dalo srovnat s programem, který měl brácha v Americe. Mácháč nebo Vysočina by asi ve srovnání s Washingtonem nebylo žádné terno, a tak táta přišel s geniálním nápadem – 20.–21. června pojedeme lyžovat na osvědčený ledovec Hintertux, což je jediný skiareál ve střední Evropě, kde se dá lyžovat 365 dní v roce. Pak už to vlastně všechno šlo rychle – táta zajistil ubytování v malebné vesničce Finkenberg, půjčil Drewovi v půjčovně snowboard a mohli jsme vyrazit.

Lyžování na Hintertuxu ovšem není nic lehkého. V případě špatného počasí je požitek z lyžování roven nule a spíše jste rádi, že jste se trefili na sjezdovku a dokázali v silném větru a mlze sjet do nejbližší hospody. Doufali jsme tedy, že budeme mít hezké počasí jak z propagační materiálů... a n e m ě l i. V sobotu přšelo skoro celý den, takže jsme byli v apartmánu. Když na chvíli přšet přestalo, vydali jsme se na pocházku, aby nás vzápětí déšť zahnal zpět.

V neděli, i když bylo podobně hnusně jako v sobotu, se nakonec na lyže odvážili alespoň táta s Drewem. Těsně před vrcholovou stanicí (3250 m n. m.) vjeli v lanovce do mlhy a Drew zasněně pravil: „I am in heaven.“ A měl pravdu, protože tam byla taková mlha, že nebylo vidět vůbec nic. Nakonec se tedy oba lyžníci uklidili na nejnižše položenou (2660–3033 m n. m., lol) sjezdovku s vyhřívanou kabinkovou lanovkou a přilehlou hospodou, kde zůstali až do odpoledne.

I tady ale zažili něco, na co táta dodnes se smíchem vzpomíná. Drew totiž chtěl svým nohám dopřát odpočinek, a tak je i v lyžácích v kabině položil na protilehlou sedačku. Z vlekařské kukaně okamžitě vyskočil zaměstnanec lanové dráhy a poprosil Drewa, aby ty nohy sundal. Drew to udělal, ale po lyžácích zů-

stala na sedačce malinkatá loužička vody. A když táta s Drewem na horní stanici vystupovali, už tam čekal druhý vlekař, který s hadříkem těch několik kapek vody vzorně utřel. Starost o komfort všech návštěvníků? Ja, natürlich!

To mě prostě zas jednou Hintertux vypekl. Nejenže jsem na letní školu v přírodě přijel o dva dny později, ale ještě jsem vůbec nelyžoval. Tak mi nezbyvá, než zkusit štěstí příště, protože když je na Hintertuxu jasno, je to lyžařův ráj na zemi... So auf Wiedersehen am Hintertuxer Gletscher!

Vojta Voska, tercie

VOLNÝ VERŠ

Volný verš je uvolněný.

Volnočasový.

Volnost z něj jen číší, až je mi z toho nevolno.

Takový volňásek to je.

Každopádně je autorovi úplně volný.

- LK

Šetři světlem!

Nový školní rok přinesl také nový cíl PORGu - být šetrnější! Jak k životnímu prostředí, tak i k naší zlaté porgánské pokladnici. Každý den proto nejméně dvakrát vypneme elektřinu. Světla zhasnou, projektory dosvíti, počítače ztmavnou a WiFi nás opustí. Ale za záchranu naší planety těch deset minut přerušené výuky přeci stojí!

Kateřina Jellušová, septima

Jak jsem běžel za běženci

Několik absolventů PORGu letos absolvovalo výjezd za humanitární pomocí uprchlíkům na Balkán. Jeden z nich, čerstvý absolvent 2015, Mirek Crha, popisuje svou zkušenost.

Cesta do pekla

Je čtvrtek 15. 10., sedím na přednášce, když mi zavibruje telefon. Píše mi P. Richard Polák, kaplan Římskokatolické farnosti Cheb. Uvolnilo se mu jedno místo v autě a nabízí mi, že s nimi můžu jet do Srbska, reaguje tak na můj inzerát na facebooku. Beru to. Už nějakou dobu nervózně sleduju práci českého týmu dobrovolníků na srbsko-chorvatském hraničním přechodu Bapska a připravuju se na mentálně i fyzicky náročné dny humanitární pomoci uprchlíkům.

V neděli večer se setkávám se členy své výpravy. Je nás deset, většinou od devatenácti do šedesáti čtyř. Máme dodávku zapůjčenou plzeňským biskupem a starou fábii chebského faráře. Obě auta po strop naplněná věcmi z materiálních sbírek. Po cestě ještě vyzvedáváme několik krabic pláštěnek a pak už míříme do jámy lvové. V autě nám zkušenější dobrovolnice líčí, jak to vypadalo, když tam byla minule. Snažíme se trochu se prospat, ale pocit očekávání nás drží vzhůru.

Kolem sedmé ráno přijíždíme do srbského pohraničního města Šíd. Po cestě nás míjí několik policejních aut s houkačkami. Z místa nám koordinátor hlásí, že noc byla krutá. Nic moc víc nevíme. K našemu přechodu vede stará silnička, kterou u křižovatky s hlavní silnicí hlídá policejní Jeep. Nechávací nás projet. Za první zatáčkou přichází šok. Srbské busy se rozhodly, že nebudou uprchlíky svážet až k přechodu, ale vyženou je pár kilometrů před ním. Vidíme to, co v posledních měsících vévodí titulním stránkám novin, ale z nějakého důvodu to je na vlastní oči úplně jiný zážitek. Další možná tři kilometry jsou lemované šňůrou zmatených lidí belhajících se do neznáma. To byla moje první zkušenost s tím, kdo tyto lidé doopravdy jsou. Před autem nám capkal tak pětiletý kluk s růžovým baťůžkem s nějakou princeznou od

Disneyho, v ruce svíral plyšáka a koukal do země. Našemu autu nevěnoval sebemenší pozornost. Vedle dva bratři podpírali kulhajícího starého otce. Projížděli jsme ten kousek tak čtvrt hodiny. Nejdřív jsme troubili, ale všimli jsme si, že někteří lidé při tom zvuku nadskakují zděšením. Tak jsme pak vystrčili hlavy z okýnka a opakovali „Please! Sorry! Thank you!“.

Institucionalizovaný nezájem

Když se nám podařilo dojet do Bapske, uvědomili jsme si důležitost toho detailu, že nejde o oficiální uprchlický tábor, ale „pouze“ o hraniční přechod. Celý areál spočíval v tak půl kilometr dlouhé cestě lemované pár mobilními buňkami neziskovek, možná deseti průchozími stany a konečně prostoru známého jako CZECH LOVE ZONE. To celé bylo obklopené širokým prostranstvím bývalého kukuřičného pole, ze kterého tou dobou už ale nezbylo nic než moře bahna. Všude po cestě – a na všelijakých plastových a jiných podkladech i v blátě – ležely nebo seděly rodiny. Bapskou průměrně procházelo 10 000 lidí denně, asi čtyři tisíce přespávaly každou noc. Přitom tam nebyl zdroj pitné vody. Mobilních toalet tam bylo celkem jedenáct.

Srbská vláda měla na místě pár policistů (jednu noc se mi svěřili, že tam jsou všehovšudy 3), tak ob den posílala na místo uklízení četu, ale jinak se o nic nestarala. Zdravotní pomoc zajišťovali Lékaři bez hranic. Podob-

ně jako my, ani oni neměli oficiální mandát od srbské vlády a tak tam byli pod křídly srbského Červeného kříže. V noci měli na místě obvykle jednoho doktora a dvě sestřičky. Denní směny byly štedřejší, ale paradoxně přes den bylo pomoci potřeba o něco méně. Český tým byl s přehledem nejrozsáhlejší a jako jediný plnohodnotně operoval 24 hodin denně. Na místě jsme měli obvykle 30 až 50 lidí zejména z ČR, ale s podporou dobrovolníků jiných národností. Naši uniformou byla obyčejná reflexní vesta s nápisem CZECH TEAM.

Jako první věc po příjezdu jsme se šli zbrífovat k českému koordinátorovi. Ten nám sdělil špatnou zprávu, totiž že v noci praskla lajna. Děláním lajny byla naše základní taktika kontroly davu. Rozdělovali jsme lidi do skupinek po padesáti, dávali jsme pozor, abychom nerozdělovali rodiny. Tyhle skupinky od nás potom přebírala chorvatská policie, vycházela jim jedna skupinka akorát na autobus. Vždy to skvěle fungovalo, ale tahle noc byla jiná v několika věcech – ochladilo se, silně pršelo, ale hlavně pár dní před tím Maďaři zavřeli své hranice a chorvatské tábory se mezitím stihly zcela naplnit. Snahy obnovit lajnu byly za celou

dobu mého pobytu marné. V praxi to znamenalo, že kdo bude vpuštěn do Chorvatska a kdo ne se rozhodovalo tak, že těžkooděnci držící hranici udělali uličku, a když proběhlo dost lidí, zavřeli ji s obuškou v ruce. Byla to

zoufalá práce. Pokaždé, když uličku zavřeli, začal se ozývat křik a pláč z obou stran. Lidem jsme přítom ani nemohli slíbit, že je budou všechny svázat do jednoho tábora. Na pokyn policie jsme vysvětlovali matkám bledým jako stěna, že jejich potomek určitě bude v pořádku, ale že tady na něj (kvůli vlastní bezpečnosti) čekat nemůžou. I ostřílení tvrdíci ze zásahovky z toho měli na krajíčku.

Only for baby!

Pomoc chorvatským těžko-oděncům přímo na hranici ale zdaleka nebyla hlavní náplní naší práce. Naše zásobovací četa jezdila do města a zpátky pro vodu, potraviny a další základní potřeby. V našem stanu jsme nonstop nabízeli horký čaj. V praxi šlo o nasycený roztok cukru, pít to moc nešlo, ale stejně se na nás lidi culili, jak jim to šmakuje. No co, ty kalorie potřebují, říkali jsme si. Mnozí, jak jsme zjistili, dva dny nebo víc nejedli. Na makedonských hranicích je údajně preventivně zmlátili, pak je narvali do autobusu k nám. 20 hodin jízdy bez zastávek, jídla, pití, toalet. Pak je vyhodili u nás, načež se lidi z posledních sil vyškrabali do kopce k našemu stanu. Prosili nás o jídlo, my jsme jim nabízeli čaj. Vařit jsme z pokynů Červeného kříže nesměli, důvodem byla hygiena. Nesměli jsme ani vydávat cokoli ve skle – což se ukázalo jako obrovský problém v případě přesnídávek. Bezpečného baleného jídla byl nedostatek. Když občas v podvečer přijela neplánovaná dodávka z té či oné neziskovky, že pro „nás“ mají jídlo, byl to podnět k oslavám. Pravidelně se ale ukazovalo, že když budeme krmit všechny, vyfrčáme i rekordní večerní sklizeň čtyř dodávek jídla za hodinu. Dávali jsme tak jídlo pouze dětem, případně dalším ohroženým skupinám. Celé noci se tak po Bapske rozléhalo „only for baby!“. A fungovalo to. Chlapi ustupovali, nebo nám dokonce přímo ukazovali, kde se v těch někdy i několik desítek metrů dlouhých hromadách navzájem se zahřívajících těl nachází děti. A asi nejde zapomenout výrazy dětí, když jsme jim dali něco tak cenného, jako třeba banán. Někdy ty děcka zamrzly jak počítač a stály na stejném místě s očima

upřenýma na banán ještě třeba půl minuty. Někdy se pustili do vítězného tance hodného lovce mamutů. A potkal jsem i holčičky, které spustily „Thank you! Thank you!“ kadencí kulometu.

Druhá půlka našeho stanu se točila kolem oblečení. Ačkoliv byly sbírky v Česku velmi úspěšné, na téměř nekonečnou poptávku nestačily. I proto se podařilo v našem velmi neformálním týmu vybudovat strukturu, která byla nově přichozím vysvětlována jako McDonald systém. Překladatel (obvykle z lidu – třeba Syřan, který uměl dobře anglicky a byl ochoten nám pomáhat) spolu s jedním dobrovolníkem obsluhovali stánek a přijímali objednávky. Runneři je nosili na lístečcích do skladu a skladnice předávaly vybrané kusy a určovaly, co se vydává a za jakých podmínek. Pánské boty docházely téměř neustále, tak jsme aspoň drželi pár párů v rezervě, kdyby někdo přišel bos. Nebo v žabkách. A to se stávalo mnohokrát denně. Ještě než jsme cokoli předali šťastným novým majitelům, nutili jsme je vyzkoušet si to. Byl to systém zdlouhavý, ale nejefektivnější, který na místě byl. 5 – 9°C, což byly obvyklé noční teploty, naštěstí nebyly životu nebezpečné pro dospělé, ale v případě dětí mohly vést až k opravdu velmi vážným zdravotním komplikacím.

Společně ke zdraví

Tím se dostávám k zdravotním potížím, kterým Bapska čelila. Zcela na denním pořádku byly ztráty vědomí a kolapsy, většinou pravděpodobně z vysílení. Společně se zdravotníky jsme vytahovali kolabované z davu a odnášeli je na nosítkách. Vzhledem k bahnitému povrchu a mizerné obuvi uprchlíků jsme řešili vykloubená kolena, pochroumané kotníky. Setkávali jsme se s válečnými zraněními i civilizačními chorobami. Za období práce českých dobrovolníků Bapska zažila porod a několik úmrtí. Jedna smrt poznamenala i týden, kdy jsem byl na místě. Bylo to doslova několik minut před mým odjezdem. Bližší informace jsem se rozhodl si nehledat. Radši nemyslet, stejně tak jako radši nemyslet na to, jak by situace vypadala nebýt našich lidí a nebýt MSF, UNHCR, UNICEF, Červeného kříže, Charity, ADRY, World Vision a desítek dalších organizací z celé Evropy i světa. Byla to pozoruhodná hrstka lidí. Pamatuju si Tinu, statečnou a neúnavnou profesionálku od Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, která perfektní francouzštinou, angličtinou, arabštinou, farsí a srbsštinou dokázala rozseknout každý spor. Srbský válečný veterán Robbi, který už týdně, každý den a zcela z vlastní iniciativy, věnoval Bapske poctivou práci a vřelý úsměv. Štefan, český dobrovolník, starobní důchodce a ultramaratonec, který i přes svůj věk snad nikdy neodpočí-

val. Byla pro mě čest pracovat mezi všemi těmi lidmi, kteří si vzali dovolenou ze svých pohodlných českých životů, aby strávili několik dní v zimě, stresu, bahně, s hlubokou vírou ve smysluplnost svojí práce a přesto místy zápasícími s pocity bezmoci. Měl jsem radost a obdiv z každého nedospavého obličejce vynořivšího se z provizorní ložnice v rohu našeho stanu s oblečením, který obvykle prohlásil něco ve smyslu, že pět hodin stačilo a šel se zapsat na další šestnáctihodinovou směnu.

A dnes?

Na začátku listopadu byla Bapska uzavřena. Podařilo se vyjednat, aby z města Šíd byli uprchlíci odvázeni mnohem přijatelnější vlakovou dopravou do nově postavených táborů ve Slovinsku. Tyto tábory mají být vybavené na zimu. Slavnostně bylo oznámeno, že v nich budou vyhřívané stany, sprchy a stany „ztrát a nálezů“ pro sjednocování rodin. Mohlo by se to zdát jako triviální, ale když jsem tyto zprávy slyšel poprvé, moje srdíčko nad tím nevidaným luxusem zaplesalo. Bapska ale zdaleka nebyla jediným krizovým bodem na cestě uprchlíků. Český tým na to dokázal úspěšně zareagovat. V době odevzdání tohoto článku (20.

11. 2015) je situace v Šídu stabilizovaná za pomoci 10-20 českých dobrovolníků. Další týmy pracují v Rakousku, Slovinsku, Chorvatsku, na srbsko-makedonské hranici a podařilo se dokonce vyslat i výpravy na řecký Lesbos. Situace se přitom mění co hodinu. Český koordinací tým vyzval k odvozu přebytečných materiálů ze sbírek na pomoc vnitřně přesídleným osobám uvnitř Ukrajiny. Podle interních odhadů se mohlo všech výjezdů zúčastnit 1000 až 1500 osob z ČR. Další dobrovolníci pracují i v rámci vlasti – například na pražském hlavním nádraží, nebo v detenčních zařízeních. A nelze zapomenout ani na organizátory finančních a materiálních sbírek, bez kterých bychom jen sotva mohli nějakou práci realizovat.

Na závěr

Dobrovolníci se denně setkávají s nesouhlasnými projevy. Prezident se nechal slyšet, že to děláme „pro lajky“. Zároveň, stejně jako část politického spektra, přitakává skupinám, které nás označují za vlastizrádce. Mám kolegy, kteří mají e-mailové schránky zahlcené výhrůzkami smrti od nácků. Přesto se ale nezalekávají a jdou dál. Vede je, stejně jako mě, přesvědčení, že kromě

skupinky válečných štváčů trpí naše společnost hlavně abstraktním strachem plynoucím z neznalosti a neochotou obětovat svůj komfort v prospěch nepříjemné myšlenky nad lidským utrpením. Doufáme, že prostřednictvím naší práce i sdělováním naší zkušenosti zpomalíme růst neúprosného čísla zemřelých na hranicích Evropy (od začátku roku do srpna to bylo 3000 smrtí, říjnové zintenzívnění imigrace a ochlazování budou tuto tragickou cifru dále zvyšovat) a pomůžeme zajišťovat alespoň základní důstojnost podmínek pro uprchlíky. Prosíme Evropu, aby se spojila s rozhodnutím zachraňovat životy. Netlačíme na konkrétní politická řešení, ale doufáme, že hlas lidskosti a racionality přehlučí strach a nezodpovědný politický pragmatismus. A snažíme se naši zemi konečně taky jednou prezentovat jako vzor našim partnerům, aby se nestalo (jak varovala Anne Applebaumová), že náš nezájem o evropské problémy přiměje Evropu mít nezájem o naše problémy.

Mirek Crha, ex-oktáva

Jedna vypečená britská soutěž

Název populárního britského pořadu The Great British Bake Off asi běžnému čtenáři moc neříká. A mně donedávna taky ne. Jedná se ve zkratce o vyřazovací soutěž mezi dvanácti vybranými amatérskými cukráři a pekaři z celého Spojeného království. Formátem nijak sofistikované – každý týden čekají na soutěžící tři výzvy typu upečte citrónový dort ve viktoriánském stylu bez použití cukru. A jak už plyne ze slova vyřazovací, každý týden někdo vypadne. Navíc je ten nejlepší vyhlášen hvězdným pekařem týdne.

Ono je to vlastně docela jedno, jak samotný mechanismus funguje. Důvodem, proč jej na tomto místě vůbec popisuji, je, že jsem chtěl napsat něco o britství a Británii a jejich obyvatelích, když už jsem jimi jednou

obklopen. Nenašel jsem pak nic, co by vyjadřovalo povahu místních více než tato nenápadná soutěž. V mojí zdejší rodině se takřka nepeče. A když už, tak jsou to takové rozkydlé ovesné sušenky přelité melasou nebo čímto, ale každý středeční večer ve 20:00 jsou všichni srovnání na obvyklých místech na sedací soupravě čekající, až uvidí uvozující pohled na anglické hrabství, na jehož pozemcích je postaven velký stan, tedy místo činu.

Napjatě všichni sledujeme, jestli naše favoritka Flora (Skotka, jak jinak) tentokrát zvládne své oblíbené makronky a jestli opět nepřidá příliš cukru. To by se totiž rozhodl, Mary Berry, notně připomínající královnu vzhledem i chováním, a Paulu Hollywoodovi, který je něco mezi

Zdeňkem Pohlreichem a Paľem Haberou, rozhodně nelíbilo. Na první pohled je to trochu přiblblé. Hodinu sledujete hru na hodného a zlého policajta a rozhovory typu: "Tak pro jakou příchut' jste se rozhodla?" Soutěžící: "Zkusím to s domácí aloe vera, droždím a sunarem" (desetiminutový

Piráti z Prahy

Myšlenka o napsání tohoto článku se v mé hlavě zrodila poté, co jsem se snažil najít spojení na Housku. Tedy, abyste rozuměli, rád bych se dostal veřejnou dopravou na tajemný a pověstmi opředený hrad Houska, který se nachází na Kokořínsku.

Když hledám spojení někam, kde jsem v životě nebyl, můj obvyklý postup je následující: na mapy.cz si najdu místo, kam chci jet, nejbližší zastávku u něho, no a pak už to stačí hodit do idosu (idos.cz = vyhledávač spojení) a pár vteřin počkat, co vám „vyplivne“.

Abych vás ušetřil dalšího nudného čtení ze světa internetu a dopravy, musím říct, že ať jsem hledal, jak jsem hledal (propátral jsem i spojení do zastávek v okruhu pěti kilometrů), nenašel jsem absolutně žádné spojení zpět, tam ano. Jako by mne temné mocnosti pekla nechtěly pustit ze svých spárů na Housce. MUHEHEHE! (jakože d'ábelský smích)

Překvapilo mě to o to víc, že se mi nic podobné dosud nestalo. V podobných případech jsem se totiž dozvěděl například to, že cesta z Jižních Čech do Prahy by mi trvala 14 hodin, osmkrát bych přeseďal (3x autobus, 3x vlak, 1x přívoz a 1x letadlo) a musel bych jet přes Ostravu a Ústí nad Labem záhadnými linkami, z nichž jedna by měla trasu Istanbul – Ulanbátar – Košice – Ostrava, která by jezdila jen každé sudé pondělí přestupného roku, pokud zrovna neprší a řidiči se podaří podplatit celníky (hmm, to by v jízdním řádu vypadalo zajímavě...). Ale Houska? Nic.

Takže na Housku se asi za pomoci autobusu nepodívám. Ted' se však pojďme podívat na nejčastější nešvary a podivnosti, co se autobusové dopravy nejen do menších obcí týče:

Jede jen, nejede – v pracovních dnech, v sobotu, v neděli, v neděli a státem uznávané svátky, ve středu, 1.

května, 8. května, 6. července, 20 – 31. prosince, 1. července – 31. srpna, 12. dubna, 25 listopadu, 2. února, 31. února (troll), 25. října – 1. listopadu, 10. ledna... GRRRRRRR!

Přestupové časy – pokud nejste sportovec a nedělá vám problém zaběhnout světový rekord při přeběhu autobusového nádraží v průměrném českém městě, neberte časy na přestup pod pět minut.

Obsazenost – nejste-li spokojeni s tvarem vašeho nosu a chcete jeho tvar změnit jeho přilepením na prosklené autobusové dveře nebo potřebujete dveřmi trochu obrousit nohu, volte nejvytíženější linky ve vašem regionu. Osobně doporučuji linky na Pomezí boudy v Krkonoších, Ovčárnu pod Pradědem v Jeseníkách, poslední skibus z Pece pod Sněžkou směr Trutnov nebo si vyzkoušejte (před)vánoční metro C.

Řidiči – „NA MĚ SI DRŽKU VOTVÍRAT NEBUDETE!“ (autobus přijel pozdě)

„Tady vidím dětskou jízdenku (a dítě, které u ní stojí)... ale doklad věku nemáte, co?“

„Ty vole, von jel jenom jednu zastávku!“

„Tak voni si koupěj čtyři lístky, ale přijdou jenom tři a čtvrtý pozdějc... (významný facepalm)“

„Kdybyste chtěli vystupovat, tak křičte!“

„Jedete na Sýkorův most?“ „Já nevím, já jsem náhradní doprava.“ (nutno přiznat, že si potom pan řidič vzpomněl, že tam jede)

Samozřejmě je i spousta skvělých společností a linek, které vás svezou včas, rychle a pohodlně do vašeho cíle, ale když máte smůlu, tak vám nepomůžou ani všichni svatí s dispečerem provozu... Šťastnou cestu!

Vojta Voska, tercié

Proč být pesimistou/optimistou o Vánocích?

Když jsem se na (velice produktivní) schůzce Porgazeenu zeptala své šéfredaktorky, zda mám mimo několika dalších článků napsat ještě něco, dostala jsem jednoduchou odpověď: něco o Vánocích. Jak mám ráda Vánoce, jak je nemám ráda, prostě něco o Vánocích. A jelikož jsem bytost nerozhodná, nemohla jsem zvolit jinak, než že napíši o obojím. A tak vznikl tento výčet důvodů, proč (ne)mít rád Vánoce.

Proč nemít rád Vánoce (jak to vidí pesimista)

1 Protože ta břecha na pražských chodnících, která by měla připomínat sníh. Zašedlá tekutá depresivně působící ledová tříšť. Trochu mi to připomíná hmotu z loňských, tehdy terciánských, chemických videí o výrobě podchlazené kapaliny, viz PORG ytb kanál (který se jen tak btw – když už tady zhýrale užívám těchto odporých, češtinu degenerujících anglických zkratk – poslední dobou neuvěřitelně rozjel). No tak, i ten největší optimista si to musí přiznat: kdy jste naposledy zažili opravdové

Vánoce na sněhu?

2 Protože sněhové kalamity. Když už nám totiž napadne sníh, je ho až moc. A to se potom vysává státní rozpočet spotřebou posypové soli, písku a štěrku, nehledě na ty litry paliva, které spotřebují stroje frézující naše - během sněhových kalamit ještě nesjízdňější - silnice.

3 Protože obchodní kampaně oslavující vánoční tradice. Dobře je znáte. Prodávají bezpochyby domácí vánočky, opravdu čerstvé cukroví a rozhodně nefalšované české tradice. Nákupní centra utrácejí tisíce korun za vánoční osvětlení, rozjíždí se tradiční byznys zbytečných tradičních tretek z opravdu tradičních trhů. Už někdy na konci října vám začnou cpát ty otravné čokoládové Mikuláše, které jsme dostávali jako prvňáčci na základce. A na začátku prosince už je máte s 25% slevou. A to nekomentuji ty nákupy dáreků na poslední chvíli, fronty zoufalých lidí, kteří si vzpomněli, že jejich vzdálená prateta

přijede o Vánocích na návštěvu, a tak je nutné jí také něco dát.

4 A s tím souvisí další položka. *ted' má autorka článku na obličejí jeden z výrazů našeho milovaného Korektora¹*. Pokud by opravdu šlo o profesionální diagnózu, bylo by stále více lidí zařazováno do skupiny trpící „předvánočním stresovým syndromem“. Nejen, že člověk má víc než dost problémů s dárky, ale poctivě hospodyňky musí samozřejmě na poslední chvíli uklidit celý byt.

5 Cukroví. Cukroví je sice super, ale za jakou cenu? Kolik kilogramů, zvláště my dámy, nabereme přes Vánoce? Jen si uvědomte to množství cukru, které přijde do vašich oblíbených vanilkových rohlíčků! Pak se podívejte na svoje oblíbené džiny. Ještě kousek a nevejdete se do nich, že? A ted' si vyberte!

6 Kvůli ztracenému filozofickému smyslu Vánoc. „Vánoce – svátky klidu.“ Toto heslo se dnes dá považovat (u většiny) lidí za hodně idealistické. Vánoce nejsou svátky klidu, ne. Už z hned několika výše popsaných důvodů. Takže asi tak. Jo, a když někomu popřejete „veselé Vánoce“, jak moc upřímně nad tím přemýšlíte? Asi jako nad reklamním emailem? Heh?

Proč mít rád Vánoce (optimistický pohled, však to přece musíme zakončit nějak optimisticky)

1 Vánoční atmosféra! Vůně hřebíčků, pomerančů a cukroví! Horké čaje, ozdobičky, stromeček, dárečky a sníh! I přes všechnu moderní moc technologií se přeci jen občas na Vánoce zastavíme a vychutnáme si tu nádhernou atmosféru Vánoc, no ne?

2 Staří přátelé! Už se vám také někdy stalo, že vám najednou o Vánocích napsala dávná kamarádka? Někdo, na koho jste již zcela zapoměli, se najednou ozval a chce se s vámi sejít. Ano, Vánoce skrývají i příjemná překvapení.

3 A ted' něco pro mírné materialisty: jídlo a dárky. Vánoce, to může – když už nic jiného – znamenat i to, že dostanete cukroví od babičky. A co teprve těch dáreků od rodičů a kamarádů! No uznejte – není tohle výhodný svátek?

¹ Korektor = Neuvěřitelně krásně cynický komiks o každodenních problémech jednoho rozhodně ne sadistického korektora...

Pája Kroužková, sekunda

Štěpánovo seriálové okénko

Věnováno nejkrásnějšímu seriálu, chybíš mi

Pokud nevíte, jak trávit dlouhé zimní večery o prázdninách nebo jenom potřebujete nějaký nový seriál, s největší pravděpodobností čtete správný článek. Dnes tu mám něco speciálního, něco pro ty pravé snoby a fajňšmekry, nebo spíš labužníky. Seriál, který potkal velmi smutný osud kvůli malé sledovanosti. Seriál, který se setkával s velkým odporem, ale jeho tvůrce Bryan Fuller si stejně pořádkem jel svou. Seriál, který rozhodně není pro každého a na který se asi nebudete dívat s rodiči, ale který má jednu z nejlepších diváckých komunit ze všech. Říkájí si Fannibalové. Už tušíte, že?

Řeč je samozřejmě o Hannibalovi, bohužel pouze tříseriovém seriálu od NBC. Asi každý z vás zná film Mlčení jehňátek a ikonickou postavu Hannibala Lectera, jehož obrovským problémem je záliba v lidském masu. Postava Hannibala hraje hlavní roli i v tomto seriálu, ale už ho neztvárnil Anthony Hopkins, nýbrž dánský herec Mads Mikkelsen. A zvládl to na výbornou. Po jeho boku můžeme vidět třeba Huga Dancyho v roli vyšetřovatele spolupracujícího s FBI nebo známého herce z Matrixu, Laurence Fishburneho. Děj? Zní to prostě, ale není to pouhá honba za masovým sériovým vrahem, který své oběti následně jí. Je to něco víc. Připravte se na úžasnou psychologickou podívanou, ale nechci vám prozradit aniň.

Místo názvu seriálu v nadpisu jsem se rozhodl použít věnování, ve kterém původně stálo *nejlepšímu seriálu*. Používání takového přívěska ovšem bývá celkem ošemetné, protože nejlepší seriál samozřejmě neexistuje. Rozho-

dl jsem se proto použít, ve spojení s televizním seriálem možná zvláštní pojem, slovo nejkrásnější. Protože takový Hannibal je. Nádherný. Těžko se to vysvětluje v textu, ale zeptejte se kohokoli, kdo tento seriál viděl, dá mi za pravdu. Úžasná kamera. Každý záběr vypadá jako mistrovsky vyvedený obraz, bez jediné chybičky, navíc doplňován skvělou hudbou. Síla tohoto seriálu spočívá v tom, co vidíte. Hannibal je prostě a jednoduše neskutečná pastva pro oči. Samozřejmě, nevyhnete se nechutně brutálním scénám s lidskými těly, ale i ty jsou provedené tak dobře, že se vám nakonec budou líbit.

Jak už padlo dříve, není to seriál pro každého. Klesající sledovanost, která nakonec vedla k ukončení seriálu třetí sérií v červnu tohoto roku, svědčí o tom, že ne každý divák má na Hannibala žaludek, nebo dokonce spíš mozek. Opravdu jde o psychologickou podívanou, kdy se vám po dokoukání dílu pravidelně bude stávat, že budete sedět před tmavou obrazovkou a nebudete nic chápat. Vůbec nic. (Co se tam stalo? Co to mělo znamenat? Vždyť se v téhle epizodě nic nepříhodilo. Já to nechápu.) *Hannibal nebude seriálem, u kterého pojedete díl za dílem, je totiž potřeba dát si po každém z nich pauzu a docela se zamyslet. Ale jak už asi tušíte, stojí to za to. Pokud lačníte po krvi a zároveň rádi dopřejete trochu zábavy i své hlavě, je to seriál pro vás. A pokud nepřestanete po prvních pár dílech, zaručuji vám, že po všech třech sériích budete nadšeni. Pro mě je to nejlepší seriál, který jsem kdy viděl či který znám, a upřímně, nemyslím si, že ho něco překoná.*

Štěpán Vácha, sexta

English mini-page

The most unknown differences between US and UK English (1st part)

Vocabulary

Oh, yes. There are many differences between US and UK English. Let's start with whole words. There are words like lorry/truck, tin/can. But did you know that "first floor" means something different in American English and in British? In the US, it is the ground floor from which you can walk out to the street, whereas in the United Kingdom it means the upper floor.

What about a "flat"? UK meaning is simple – an apartment. But when a lady in the States stops you on your way home and says she needs a little help with a flat, she is really not inviting you to her place. She just wants some help with a tire with no air in it!

Spelling

"Colour" vs. "color". One of many differences between the two "Englishes". Where the word in Britain with non accented syllable -our ends, the States put an accented syllable -or. It is a bit violent, but it gives American English its typical clamor (see how AmE is being used) and shout.

Another topic: doubling L in non accented syllable. Simply said, in America travels a traveler, not a traveller. Advice is given to you by a counselor, not by a counsellor. British English is in this way really specific, any other version of English uses traveler and counselor.

Did you know this 'bout the USA?

- * Every American president with a beard was a republican.
- * US former president Jimmy Carter was the first American president born in a hospital.
- * The U. S. government poisoned alcohol during the prohibition, killing at least ten thousand people.
- * If you have ten dollars in your pocket and no debts, you are richer than one quarter of Americans.
- * Seven percent of all Americans say they never BATHE.
- * America's first slaver was black.
- * Every tweet sent by Americans is archived in the Congress library.
- * There is an official league in "Rock, Scissors, Paper (Hig, Hag, Hog) game" in the US.
- * At least ninety-seven people are called "LOL" in America.
- * USA have no official language.

Lukáš Svoboda, kvinta

A JEDNA ANGLICKÁ DIDAKTICKÁ

Roses are red,
violets are blue (but not actually)
essays should have a thesis
and conclusions too.

- LK

Prokrastinační agentura Pepán

Jistě se Vám to také někdy stalo: Hora práce před Vámi, ale Vy se nutně potřebujete podívat na nový díl svého oblíbeného seriálu či upéct dort kamarádovi k narozeninám. Stop! Toto dilema už nikdy nemusíte řešit! Jakékoli koníčky za Vás budeme dělat my!

Nechcete strávit svůj drahocenný čas sledováním tohoto filmu, ale zajímá Vás? Prokrastinátorů se na něj podívají za Vás!

Chtěli byste upéct, ale nemáte kdy a z čeho? Prokrastinátorů upečou za Vás! Potřebujete novou lyrickou fotku krajiny jako úvodní obrázek na FB? Prokrastinátorů Vám ji vyfotí!

Všichni mluví o nové knize, ale Vy prostě nestíháte si ji teď přečíst? Prokrastinátorů ji přečtou za Vás!

Nemáte volný čas? Prokrastinátorů budou dělat to, co děláte Vy ve volném čase, za Vás!

Prokrastinační agentura Pepán je tu právě pro Vás!

Petra Vávrová, oktáva

LA PAGE FRANÇAISE

Un interview avec Monsieur Tournier

Est-ce que vous aimez notre école? Qu'est-ce que est nouveau pour vous ici?

Oui, j'aime beaucoup le lycée Porg, les élèves sont super sympas, même si certains sont trop intelligents pour moi. J'espère aussi que la relation avec septima va s'améliorer avec le changement de méthode. Les profs sont vraiment chouettes, toujours à l'écoute et on rigole beaucoup. Il n'y a pas grand chose de nouveau, le système scolaire adoptée par Porg est entre le système français et système tchèque. En ce qui concerne les élèves, je suis juste étonné qu'ils soient aussi disciplinés, ils me donnent l'impression de vouloir vraiment apprendre, ils ont aussi la faculté de se concentrer pendant toute l'heure. C'est aussi la première école où je peux parler français tout le temps. Le revers de la médaille est que je ressens ici beaucoup de pression.

Quelle âge avez-vous?

J'ai 37 ans.

À quelle ville vous avez habité en France? Est-ce que c'est jolie?

En France, j'habite à Montpellier. J'ai vécu aussi à Bordeaux et à Caen. C'est joli mais c'est beaucoup moins beau que Prague. En revanche la nature est plus diversifiée, il y a tout - la mer, les collines et les montagnes.

Vous préférez des chiens ou des chats?

Je préfère les chiens. Mais j'aime bien aussi les chats. J'aime les animaux en général.

Quelles sont les différences entre la vie en France et en République tchèque?

Les français sont moins calmes (la France est beaucoup plus bruyante), se lèvent plus tard, se couchent beaucoup plus tard, on passe plus de temps à table. On a plus de vacances. La vie est plus chère en général, mais les salaires sont aussi trois fois plus élevés. On paie aussi beaucoup plus d'impôts en France.

J'apprécie énormément le congé maternité tchèque, la manière dont les femmes s'occupent des enfants pendant 3 ou 6 ans. En France les femmes restent 6 mois à la maison et elles se plaignent beaucoup pendant cette période.

Le poulet avec du riz

Le poulet avec du riz, c'est le premier prix, que vous gagnerez, quand vous participerez à une course.

C'était une blague, vous ne gagnerez rien, parce-que vous êtes moche.

- AR

Martin Bláha, septima

Deutsche Seite

Das Vertrauenswürdige Tschechische-Deutsche Wörterbuch:

Ananas	r Kieferapfel
Dopravní zácpa	e Verkehrsverstopfung
Budík	s Glock für Stoppschlafen
Opakování	e Repetierung
Lampa	e Lampe
Semafor	e Pamel
Mrakodrap	r Himmelschkrapper
MHD	r Stadtshaldeverkehr
Míchaná vejčka	Mixe Augen
Kultúra	r Pfahlfußausflug
Slon	r Ölöphandt
Žralok	r Gefressenohneproblem
Pondělí	r Nachnteilt
Úterý	r Dienstag
Středa	r Mittelund
Čtvrtek	r Viertelgefloßen
Pátek	r Pundgefloßen
Sobota	r Rentierotta
Neděle	r Machnichts (v pruském dialektu též der Teilnicht)
Blbost	e Stierscheiße (hovorově)

In der nächsten Ausgabe:

Modekomissar **REX**

Toegel

D.T. V nervech jsou ty chemické látky, ano, to je třeba jako kdybyste si píchli serotonin, tak byste celý den seděli, usmívali se a všechno by vám bylo jedno, právě jako támhle kolegovi Bohdanovi...

D.T. Tady máte i latinu, to je tak, že se budete cítit jako vzdělaní a lepší lidé, když to budete umět. Měl by to umět desítkář, devítkář taky, osmičkář, to by bylo fajn, sedmičkář, to by bylo super, ostatní se na to můžou vykašlat.

D.T. Nechodíte na kreslení?

D.H. Ne.

D.T. Já jsem si to myslel...

VŠ: Pane profesore, vy jste říkal, že na jakýkoli test ze členovců budeme moct používat ty papíry.

DT: No, tak to jsem lhal.

Studenti

N.T. Takže uděláme čtverec 3x4...

KF: Co budete s tou rovnicí dělat?

JZ: No já bych zabil těch 512, aby mi to nepřekáželo.

DZ: Reisebüro... To je nákej supermarket?

Fabián

Student: Pane profesore, ale nám za minutu začíná angličtina. S p.p. Ruferem.

S p.p. RUFEREM, pane profesore.

T.F. No vidíte, ideální čas na poslední úlohu.

Haláček

J.H. (na Tatička, čte názvy zmrzlin): Hele, Mrož a Kuba... to je jak my dva.

J.H. Ted' mě něco napadlo... ale asi jsem to zapomněl. Každopádně to stopro muselo bejt dobrý.

Perly sviní(m)

Arnot

(M.A. se na konci hodiny podívá na tabuli, kde jsou napsané dvě poznámky, opakování z minula)

M.A. No to jsme toho stihli, jako minule.

E.V. A jak chodili v trojským koni na záchod?

M.A. Na to byste měla udělat seminárku.

(B.K. odevzdává test, M.A. se podívá)

M.A. Vy jste ale geograf.

B.K. Já jsem se strefil?

Tatiček

P.T.: Ale krásný a atraktivní je to samé, ne?

P.K. Ale vy můžete být taky třeba krásnej, ne?

P.T. A atraktivní taky, ne?

P.T. (během zkoušení) Neuvěřitelné, Jakub Kašpar špatně napovídá. To na vás řeknu ve sborovně.

Ripamonti

F.R. Máte slovo "amico" a "amica"... Víte jak to dělají Španělé? Tam píšou "amic@", aby se neurazili ti gay, lesby, polo, trans a zamíchaný.

Škrášek

P.Š. Křesťanství bylo v té době doslova takový "underground church", protože se scházeli v katakombách.

P.Š. Byl bych převelice rád, kdybyste mě snědli.

Stroukal

D.S. Já byl vždycky takovej futurista. Pamatuju, jak za mnou přišel otec a řekl: Synu, pořídme si internet. A já mu odpověděl: Otče, na co internet, máme teletext.

Lang

D. T. Vy tu teda máte mrdník!

Orct

M.O. Já vám to napíšu do toho vašeho systému, jestli se mi to teda podaří.

M.O. Já vám to zkusím dát na tu vaši esku, nebo co.

M.O. Já bych řek za pět v evropském systému známkování, ale tady fakt nevím, asi za jedna nebo co, prostě to nejhorší.

M.O. Já se vám opravdu, ale opravdu budu moc moc snažit vykat. Opravdu. Paní ředitelka mi to kladla na srdce.

P.K. Co mám špatně na tom, že jsem napsala, že Skylab je vesmírná stanice, která již není v provozu?

M.O. Nenapsala jsi, že je americká.

P.K. A k tomu, že raketoplán je raketa, která se vrátí na Zem, jste chtěl i technickej nákres, když jsem to měla špatně?

M.O. No, víš, raketoplán je spíš než raketa letadlo. Ale teoreticky jsi to měla dobře.

P.K. Víte, teoreticky byste nám měl taky vykat, ale to je jedno...

Roleček

A.R. Napsal několik set knih, z nichž se většina bohužel dochovala.

(vejde do třídy)

A.R. U vás je tčlový zvláštní těžký vzduch byzantského charakteru.

Vědecký souboj: S jakým profesorem si nejvíce rozumíte?

Pomocí našeho jedinečného psychologického kvízu snadno zjistíte, s jakým profesorem si nejlépe rozumíte. Možná že díky němu odhalíte i původ svých úspěchů a neúspěchů ve školních předmětech a dozvíte se, čemu byste se měli skutečně věnovat.

Pro ty méně inteligentní z nás: Podle svých odpovědí si sečtěte, kolik kterých znaků máte. Pokud je u jedné odpovědi více znaků, připočítejte každý znak.

Z jaké strany loupete banán?

- ▲ většinou od stopky
- od bubáka
- ◆ od stopky, ale jen kvůli tomu, že je to zdravější
- jediné od stopky

Jakou botu si obouváte jako první?

- ▲ jak kdy
- nevím
- ◆ vždy pravou
- pravou tak na 80 %

Máte raději jednovrstvý (1 chléb) nebo dvouvrstvý (2 chleby na sobě) toust?

- ▲ trojvrstvý
- pokud si ho zapékám, tak dvouvrstvý
- ◆ dvouvrstvý
- v klidu jednovrstvý, při chůzi nebo v tramvaji dvouvrstvý

Jakou nohou vstáváte z postele?

- ▲ ◆ levou
- ■ oběma

Dovolená u moře, nebo v horách?

- ▲ od moře rovnou do hor
- v horách
- ◆ od hor rovnou k moři
- nejezdím na dovolenou

Čistíte si ráno zuby před snídaní nebo po ní?

- ▲ před
- ◆ většinou po
- vždy po, zubní pasta mi nechutná

Čaj, nebo káva?

- ▲ ◆ ■ káva
- čaj

Kočka, nebo pes?

- ▲ pes
- ■ obojí
- ◆ kočka

Necháváte u jablka ohryzek nebo ho jíte celé?

- ▲ nechávám ohryzek
- nechávám ohryzek
- ◆ jím ho celé
- pokud je dobré, tak celé

Zpíváte si ve sprše?

- ▲ radši ne, zpívat moc neumím
- ne, nezpívám si nikde
- ◆ ano
- ne, myju se sice denně, ale nerad(a)

Dáváte si na chléb raději tenkou nebo tlustou vrstvu másla?

- ▲ tlustou
- nemažu si ho
- ◆ celé plátky
- tenkou

Oblíbené roční období?

- ▲ všechny
- jaro – vždycky se můžu těšit na léto
- ◆ jaro
- babí léto a raný podzim

Nejvíce odpovědí ●

Nejvíce si rozumíte s p. p. Fabiánem! Ve fyzice a matematice se zřejmě neztrácíte.

Nejvíce odpovědí ▲

Nejvíce si rozumíte s p. p. Haláčkem! Zajímá vás vše, co se týká fyziky.

Nejvíce odpovědí ◆

Nejvíce si rozumíte s p. p. Janichovou! Vypadá to, že vás čeká kariéra chemika.

Nejvíce odpovědí ■

Nejvíce si rozumíte s p. p. Toegelem! Jediná věda pro vás je biologie.

V. Šritterová, K. Vystavělová, L. Suchomelová,
N. Durčoková, N. Krejčí

Porgazeen 63: časopis vydávaný studenty PORG Libeň

Redakce: Mikuláš Adam, Sára Bystrovová, Natálka Durčoková, Otto-A. Goldflam, Kateřina Jellušová, Nikol Krejčí, Pája Kroužková, Kačka Kubicová, Lída Kulhavá, Jonáš Stoilov, Lucka Suchomelová, Lukáš Svoboda, Verča Šritterová, Františka Tranová, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Petra Vávrová, Vojta Voska, Kačka Vystavělová,

Sběrači perel: Mikuláš Adam, Anastázie Chepelová, Kačka Jellušová, Pája Kroužková, Lída Kulhavá, Filip Miškařík, Vojta Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Petra Mikolášová, Bára Srbová, Petra Vávrová

Titulní strana: Petra Mikolášová

Šéfredaktorka: Františka Tranová

Sazba a grafická úprava: Kateřina Jellušová

Korektura: Dominika Hermanová, Daniel Hykl, Anastázie Chepelová, Petr Jakubčík, Kačka Jellušová, Pája Kroužková, Lída Kulhavá, Bára Smolíková, Bětko Rychnovská, Petra Vávrová

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: tranova@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 35 Kč, pro OPU 50 Kč

Porgazeen 63 vyšel v prosinci 2015 v nákladu 140 výtisků

Jak již mnoho porgánů ví, nebo neví, v neděli 22. listopadu zemřel náš spolužák a kamarád ze sekundy, Egon Eckert. Rozhodl se pro to sám. Tím více nás to všechny ze sekundy (a nejen z ní!) zasáhlo. Na rozloučení s ním mu třída psala vzkazy. Několik úryvků z nich jsme vybrali. Nutno ještě dodat poděkování všem profesorům, kteří nám poskytli obrovskou podporu.

Byla. Né. Je s tebou určitě pořád sranda. Ale na jiném místě.

Budeme na tebe vždycky na tebe vždycky vzpomínat v dobrém, Egone.

#Egon_forever_in_my_heart

Proč odešel jsi v květu mládí, když měli jsme tě tolik rádi...

Egone, doufám, že se v podsvětí máš dobře – vzhledem k tomu, že tam neexistuje čas, asi za tebou

brzo přijdu.

Do dobré noci neodcházej tiše. – Dylan Thomas

Ten chips ti odpouštím. To, že jsi odešel, ne.

Letos by to bylo 10 let, co tě znám.

Budu si muset ještě dlouho zvykat na to, že tu je prázdná židle, ale vždycky tu budeš s námi! ♥

Bylo nás 26. Je nás 26. A když přijde někdo nový, bude nás 27.

Když jsme se ve třídě dozvěděli o jeho ztrátě, brečeli jsme jak mimina.

Pořád tomu nikdo nemůže uvěřit. A snad nikdy tomu doopravdy neuvěříme.

***** si ze mě utahovala, že tě miluju. A víš co? Měla pravdu.

Nechci říkat, že jsem ho měla ráda, protože já ho ještě ráda mám. Možná tu teď neseď, ale on tu s námi zůstane.

Všichni zažívají předně to, co se říká - stádia při ztrátě. Šok, zapírání, truchlení, zapomnění, strach a potom zase celé od začátku. A nezapomeň - stop eckerting, Egon. Stop eckerting.

Cítím se hrozně, protože zatímco ty jsi stál na parapetu a rozhodoval se o svém osudu, moje sestra slavila narozeniny a já stavěla autíčko z lega. Věř, že kdybych to věděla, tak bych ti s plachtou běžela na pomoc.

Nebyl jsi jen tou 1/26.

Kamarád. KAMARÁD.

Snad sis svůj krátký pobyt na zemi užil naplno.

Uměl jsi mě rozesmát jako nikdo jiný.

Nikdy nezapomenu, jak jsi na Kyselově vystupoval z Desítky a loudavě odcházel směrem k tomu parku...

Jak bychom tě vystihli: zábavná trika, sranda, nejlepší student fyziky, výborný v matematice a programování, Linux, nepořádek, stop eckerting, rozebraný mobil, taštička se smajlíkem, hexa-flexagon, uzavřenost, Badland, gumička na lustru, klavír, poradce, tanečník, hlášky, pesimista, trochu popleta

oktáva se bavi

OKTÁVA 2016 UVÁDÍ:

MATURITNÍ PLEŠ

TÉMA JE TABU

pener and proud

PO 18. 1. 2016 18.00

PALÁC

AKROPOLIS

200,-

Já bych se
tomu skoro až
nebránil.